

Giới thiệu Duyên Tiền Định

Truyện hay nhất Duyên Tiền Định của tác giả NTTD nói về cuộc hôn nhân bất ngờ và không mong muốn của Đồng Đồng nhưng lại đem đến cho cô những mảng màu ngôn tình sùng đầy ngọt ngào.

"Không, con không chấp nhận cuộc hôn nhân này!" Lâm Đồng Đồng lớn tiếng nói.

"Đồng Đồng, con phải nghĩ cho ba mẹ chứ con. Gia đình chúng ta nợ họ quá nhiều ân tình rồi bây giờ coi như con giúp ba mẹ trả nợ ân tình cho họ được không? Chỉ ba năm kim phi tích bĩ thôi mà con." Từ Vịnh nắm lấy bàn tay Lâm Đồng Đồng nhẹ giọng nói.

"Nhưng..." Lâm Đồng Đồng nghẹn giọng nhưng chưa kịp nói thì đã bị ba cô cắt ngang.

"Được rồi mẹ nó, con đã không muốn chúng ta cũng đừng ép con làm gì. Chắc là chúng ta nên gọi cho Lạc Lạc trở về để kết hôn thay chị nó thôi" Lâm Trí bỏ tờ báo xuống, đầy gọng kính nói.

"Không được đâu ba, Lạc Lạc sắp tốt nghiệp rồi nếu bảo em nó trở về kết hôn không phải là bỏ dở việc học sao?" Đồng Đồng nghe ba mình nhắc tới Lạc Lạc thì phản đối.

"Con không chịu kết hôn vậy thì ba mẹ chỉ có thể có lỗi với Lạc Lạc thôi. Nhà chúng ta nợ họ bây giờ họ gặp khó khăn chỉ có thể tin vào chúng ta nhưng... ài, thôi bỏ đi, có nói con cũng không hiểu mẹ thấy vẫn là nên gọi Lạc Lạc về" Từ Vịnh lấy điện thoại trên bàn bắt đầu bấm số.

"Được rồi mẹ, cho con ba ngày để suy nghĩ được không?" Đồng Đồng cản mẹ cô không cho bấm số nữa.

Từ Vịnh không nhìn con gái lớn tiếp tục bấm số.

"Hai ngày... à không, một ngày... Được rồi! Một đêm suy nghĩ được không ạ" Đồng Đồng cuối cùng vẫn là người chịu thua trước. Nói xong thì cô đứng dậy đi về phòng.

Đồng Đồng vừa đi khuất nên không thấy được hai vị ba mẹ đáng kính nhìn nhau cười ra hiệu ok.

Đồng Đồng nằm trên giường suy nghĩ lại. Chuyện nhà cô nợ ân tình gia đình bên kia thì cô cũng đã nghe qua nhưng không ngờ mấy hôm trước bên kia lại đưa tin qua nhờ cậy nhà cô giúp họ một chuyện.

Để biết liệu Đồng Đồng có đồng ý hay không, mời các bạn cùng đón xem truyện hay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Lễ kết hôn nhanh chóng diễn ra, tuy gọi là lễ kết hôn nhưng thật ra chỉ có gia đình hai bên nói chuyện với nhau, giấy đăng ký kết hôn cũng chỉ có mình Đồng Đồng ký còn bên của Phương Tuấn Khải thì dùng con dấu đóng vào.

Sau khi tiễn ba mẹ mình ra về thì cũng đã tối rồi nên Đồng Đồng nhanh chóng trở lại nhà họ Phương.

"Đồng Đồng về rồi, đi theo mẹ. Mẹ đưa con đi xem phòng ngủ." Trịnh Tố Hoa đứng dậy nắm lấy tay Đồng Đồng cười nói rồi dẫn cô lên lầu.

Đồng Đồng chỉ biết im lặng đi theo sau mẹ chồng, trong lòng cô bây giờ rất ngổn ngang: tuy nói là chỉ kết hôn giả, cha mẹ chồng không lâu nữa cũng ra nước ngoài nhưng gánh nặng của cô vẫn còn đó là người chồng đang hôn mê không biết khi nào mới tỉnh lại và đứa con chồng chưa gặp mặt kia nữa. Càng nghĩ Đồng Đồng càng hối hận tại sao mình lại đồng ý nhanh như vậy đây gọi là tự đào hố chôn mình mà.

Bà Trịnh biết cô con dâu này lo lắng chuyện gì nhưng nếu không bắt đắc dĩ thì bà cũng không ra hạ sách này. Nhưng bà tin mọi chuyện sẽ ổn thôi, chỉ cần ba năm nữa cho dù Tuấn Khải có tỉnh lại hay không thì bà cũng sẽ giúp Đồng Đồng kết thúc cuộc hôn nhân giả đó.

"Đến rồi Đồng Đồng, con xem đi đây là phòng của Tuấn Khải đấy. Bây giờ con cứ dùng phòng này đi." Bà Trịnh vừa mở cửa vừa quay ra sau cười với Đồng Đồng.

Đồng Đồng cũng định cười lại với mẹ chồng nhưng khi cô nhìn vào phòng thì thấy một bóng đen ngồi trên giường, do ngạc nhiên nên Đồng Đồng bật đèn lên xem. Bên trong căn phòng không có ai hết, ga trên giường vẫn phẳng lì thẳng thớm không giống như vừa có người ngồi qua. Đồng Đồng nuốt nước bọt tắt đèn, bóng đen lại xuất hiện nhưng khi bật đèn lên thì ở nơi đó không có ai hết.

"Có chuyện gì vậy con?" Bà Trịnh thấy con dâu biểu hiện lạ nên ngạc nhiên hỏi.

"Mẹ , bên trong phòng có cái thứ gì đó ." Đồng Đồng run run bám lấy tay bà Trịnh .

Bà Trịnh từ từ đi vào phòng bật đèn lên nhưng chỉ thấy căn phòng bình thường không có gì khác lạ . Bà bèn vỗ nhẹ tay Đồng Đồng trấn an rồi về phòng .

Khi bà Trịnh đi rồi Đồng Đồng mới cẩn thận đi vào phòng , cô ngó nghiêng nhìn xung quanh khi xác định là căn phòng không có gì bất thường thì cô mới yên tâm xoay người đi đóng cửa lại .

Đồng Đồng sắp xếp đồ đạc xong thì ngã mình xuống giường nhắm mắt lại suy nghĩ .

"Cô là ai ?" Một giọng nam trầm trầm vang lên cạnh Đồng Đồng .

Đồng Đồng cứng người lại , cô tự lừa mình là mình chỉ nghe lầm thôi nhưng giọng nói đó lại lần nữa vang lên cũng cùng một câu hỏi đó .

"Á !!!!! Mô Phật , ngài ma tha cho tôi đi . Tôi chỉ là người ở nhờ thôi , đừng rồi , nếu ngài có thù với người từng ở căn phòng này thì anh ta ở phòng bên cạnh đây , ngài qua đó tìm anh ta đi ." Đồng Đồng sau khi mở mắt ra thì lập tức nhảy xuống khỏi giường chấp tay nói năng lộn xộn . Bởi vì cô gặp một người đàn ông nhưng vấn đề chính là chân anh ta không chạm đất , toàn thân thì toàn máu me .

"Tôi không phải là ma ." Người đàn ông nhíu mày nói .

"Ngài ma đừng đùa nữa , nếu không phải là ma thì tại sao ngài lại lơ lửng như vậy ." Đồng Đồng nuốt nước bọt cắn răng nói .

"Tôi chưa chết ." Người đàn ông lại tiếp tục nói .

Lần này thì Đồng Đồng im lặng tự nói với lòng : có lẽ con ma này vẫn chưa biết mình đã chết , tội nghiệp thật .

Thấy ánh mắt của Đồng Đồng khiến " ngài ma " nhíu mày , không biết từ khi nào cô gái này đã từ trên giường đi đến sát tường chắc là sắp biến thành thạch sùng đeo trên tường luôn .

"Tôi là Phương Tuấn Khải , cô là ai ?" Ngài ma tự giới thiệu bản thân khiến Đồng Đồng sợ chính là anh ta thế nhưng đã đứng trước mặt cô .

Trước mặt là ma , sau lưng là tường Đồng Đồng hoàn toàn không có đường chạy . Biện pháp tốt nhất bây giờ là giả chết , vừa nghĩ xong nhưng chưa kịp thực hiện thì " ngài ma " lại tiếp tục lên tiếng khiến Đồng Đồng không dám ngắt đi .

"Cô mà ngắt đi tôi đảm bảo cô không thể tỉnh lại được nữa ." Ngài ma ngồi xuống ghé cười nhìn cô gái đang chuẩn bị giả chết .

"Au , tôi đâu có ngắt . Chỉ là đang nhắm mắt suy nghĩ thôi ." Đồng Đồng đưa tay dè lên ngực để lấy lại bình tĩnh .

"Ồ , nhắm mắt suy nghĩ thôi sao ? Trả lời tôi , cô là ai ?" Ngài ma cười càng tươi hơn .

"Ngài ma ..."

"Tôi tên Phương Tuấn Khải ."

"Ngài Phương .... khoan , anh nói anh tên Phương Tuấn Khải ?" Đồng Đồng bây giờ đã dịch thân mình về phía góc phòng nhằm tránh càng xa Phương Tuấn Khải càng tốt .

"Đứng ." Phương Tuấn Khải bắt chéo chân , hai tay đặt lên đùi ngồi thẳng người nhìn Đồng Đồng .

"Không phải mẹ nói anh chỉ hôn mê thôi sao ? Sao bây giờ lại thành như vậy rồi ?" Đồng Đồng quên sợ tò mò hỏi .

"Tôi không biết ." Phương Tuấn Khải cảm thấy cô gái này đang cố lờ đi câu hỏi của anh .

"Tôi tên Lâm Đồng Đồng , hiện tại có thể coi là vợ của anh ." Thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Phương Tuấn Khải , Đồng Đồng mới nhớ ra phải trả lời câu hỏi của anh .

"Tôi biết rồi ." Phương Tuấn Khải hồ hững đáp một câu rồi im lặng ngồi đó .

Không khí trong phòng rơi vào yên lặng , Đồng Đồng cứ lên nhìn Phương Tuấn Khải muốn nói lại thôi .

"Có chuyện gì ?" Phương Tuấn Khải thấy Đồng Đồng cứ nhìn mình thì mới mở miệng hỏi .

"Anh có thể trở về phòng bên kia không ?"

"Tại sao ?"

"Đã qua giờ ngủ của tôi lâu rồi ."

"Thì .....?" Phương Tuấn Khải nhướn mày .

"Tôi phải đi ngủ , sáng mai còn phải cùng mẹ đi đón con trai anh về nữa ." Đồng Đồng hơi bực mình nói .

"Cô cứ ngủ đi , tôi không làm gì cô đâu ." Phương Tuấn Khải nói nhưng không có vẻ gì là muốn rời đi .

"Anh hai à , một người bình thường khi ngủ nếu bị người khác nhìn chăm chăm như vậy còn không ngủ được , huống chi anh còn là ma . Vậy sao tôi dám ngủ chứ ." Đồng Đồng bực mình lớn tiếng nói , sau khi lời nói ra khỏi miệng thì cô hồi hận muốn đập đầu chết cho rồi .

Đồng Đồng không phải hối hận vì lời mình nói mà cô hối hận vì đối tượng cô nói không phải là người . Nhìn xem , máu trên trán anh ta lại chảy xuống rồi , lại còn nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhà nữa chứ : lần này không phải giả chết nữa mà Đồng Đồng sợ tới ngất đi thật .

Phương Tuấn Khải thấy cô gái lúc này còn bực mình lớn tiếng với anh bây giờ lại bị anh dọa tới ngất đi thì thấy buồn cười .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Đồng bị ánh nắng buổi sáng đánh thức , cô từ từ mở mắt ra nhìn xung quanh . Căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng kim đồng hồ .

"Đúng là do mình mệt quá nên mới mơ thấy mấy thứ không sạch sẽ ." Đồng Đồng lấy tay che mắt lẩm bẩm nói .

"Cô không định thức dậy à , mẹ còn đang đợi cô xuống cùng ăn sáng đấy ." Phương Tuấn Khải ngồi khuất sau tấm rèm che nhìn Đồng Đồng nói .

Đồng Đồng ngồi bật dậy nhìn về phía rèm nơi phát ra tiếng nói thì thấy Phương Tuấn Khải ngồi đó mỉm cười nhìn cô khiến cho máu của Đồng Đồng như bị đóng băng : thì ra là thật không phải mơ .

"Không phải cô hẹn với mẹ hôm nay đi đón bé Kiệt sao ? Nhanh đi đi ." Thấy gương mặt của Đồng Đồng nhăn nhó như bị táo bón thì Phương Tuấn Khải rất buồn cười nhưng vẫn nhịn lại cố giữ khuôn mặt bình thường .

Hôm nay Phương Tuấn Khải không còn bộ dạng dọa người như đêm qua nhưng chỉ cần thấy chân anh ta không chạm đất là khiến Đồng Đồng nổi gai óc , có lẽ do buổi sáng nên Đồng Đồng không còn cảm giác sợ như đêm qua hoặc cũng có thể cô đã thích ứng được với sự có mặt của cái người không ra người mà không phải ma này .

"Ồ , ờ . Tôi đi đây anh không cần phải nhắc ." Đồng Đồng gật gật đầu đi xuống giường . Dù sao anh ta cũng không thể làm hại cô nên Đồng Đồng cũng không cung kính trả lời nữa mà chỉ trả lời qua loa .

"Anh theo tôi làm gì ? Tôi phải tắm nữa ." Đồng Đồng hát nước về phía Phương Tuấn Khải khi bắt gặp anh ta đang lón vón trong phòng tắm .

"Cô cứ tự nhiên đi , tôi không làm gì cô đâu ." Phương Tuấn Khải bay qua bay lại không nhìn Đồng Đồng .

"Nhưng ..."

"Đừng lo , tôi không có hứng thú với màn hình phẳng ." Phương Tuấn Khải bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài . Anh biết cô gái phía sau chắc đang tức giận muốn nổ tung nên tâm trạng Phương Tuấn Khải rất tốt , lâu rồi anh mới có thể thoải mái trêu chọc người khác như vậy .

Thật ra Tuấn Khải đã biết Đồng Đồng từ rất lâu rồi , lần gần nhất anh gặp cô là mười năm trước khi đó cô chỉ là một cô bé nhút nhát vì vẻ bề ngoài không được xinh đẹp của mình . Do xe bạn anh vô tình gây tai nạn cho cô nên anh bạn ấy bồi thường bằng cách chi trả chi phí chỉnh hình cho Đồng Đồng , sau lần đấy thì anh không gặp lại cô bé nữa cho đến khi mẹ anh luôn nhắc đến cô với anh trong lúc anh hôn mê . Bởi vậy nên khi gặp Đồng Đồng anh mới trêu chọc cô như vậy .

"Tôi đi đây ." Đồng Đồng chải tóc xong thì lấy túi xách chuẩn bị đi ra ngoài cô cố gắng lo đi sự có mặt của cái hồn ma mất nét kia .

"Tôi nghĩ cô nên trang điểm hơi đậm hơn một tí ." Tuấn Khải nhìn Đồng Đồng nói .

"Tại sao ?" Đồng Đồng ngạc nhiên hỏi .

"Vì những người cô sắp gặp là mấy kẻ chuyên bắt nạt người nhìn có vẻ yếu đuối . Bộ dạng cô vừa hay phù hợp ." Tuấn Khải nhìn Đồng Đồng từ trên xuống dưới .

Tuy khó hiểu nhưng nhìn "hồn ma mất nét" kia có vẻ nói thật nên Đồng Đồng quyết định nghe anh ta một lần . Sau khi trang điểm xong thì Đồng Đồng

mới xuống lầu .

"Đồng Đồng dậy rồi à ? Đêm qua ngủ ngon không con ." Bà Trịnh ngồi ở bàn ăn cười nhìn Đồng Đồng hỏi .

"Chào buổi sáng mẹ , đêm qua con ngủ rất ngon ạ !" Đồng Đồng cũng cười lại với bà Trịnh rồi ngồi vào bàn , cô lờm cái " hồn ma mất nét " đang ngồi cạnh mình .

Phuong Tuấn Khải lấy lý do chỉ mình cô thấy anh nên không biết vì sao cô đi đâu thì anh lại tự động đi theo cô không kiểm soát được . Với cái lý do này Đồng Đồng chỉ biết im lặng chịu đựng cảnh phải đối mặt với anh ta cả ngày .

Dùng xong bữa sáng thì bà Trịnh và Đồng Đồng lên xe đi đến chỗ con trai của Phuong Tuấn Khải đang ở . Xe chạy qua mấy con đường thì dừng lại ở một con hẻm nhỏ , bà Trịnh và Đồng Đồng đành tự đi bộ vào trong . Bà Trịnh đi đến trước một ngôi nhà có vẻ cũ kỹ bấm chuông , một người phụ nữ trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi ra mở cửa .

"Bà tìm ai ?" Người phụ nữ đó đứng ở cổng hỏi .

"Tôi là bà nội của bé Kiệt ." Bà Trịnh trả lời

"Ồi , mời bà vào nhà . Ông xã tôi luôn nhắc tới bà và em rể đấy ." Thái độ của người phụ nữ đó quay ngoắt một trăm tám mươi độ giọng nói ngọt đến không thể ngọt hơn được nữa .

Đồng Đồng lên nhìn thì thấy Phuong Tuấn Khải nhú mày về mặt chán ghét nhìn người phụ nữ đó .

"Đồng Đồng , con đợi mẹ một lát ." Bà Trịnh sau khi theo người phụ nữ đó vào nhà thì nói với Đồng Đồng .

Đồng Đồng gật đầu , cô cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với loại người trở mặt nhanh như vậy nên Đồng Đồng chọn cách đi dạo xung quanh nhà .

"Bé con , sao con lại ngồi đây ? Chỗ này bẩn lắm đấy ." Đồng Đồng đi lung tung thì gặp một đứa bé có vẻ là đang trốn vì nó nấp sau một cái thùng nước lớn .

"Ra đây đi , di không phải lừa đảo thích bắt trẻ con đâu ." Thấy đứa bé lác đầu , Đồng Đồng bèn ngồi xổm xuống dụ dỗ .

"Thằng bé vẫn không chịu ra ." Đồng Đồng nhỏ giọng nói với Phuong Tuấn Khải .

"Cô thử đưa kẹo dụ thử xem ."

"Tại sao anh lại muốn xem đứa bé này ?" Đồng Đồng khó hiểu hỏi vì Phuong Tuấn Khải vừa nhìn thấy đứa bé thì đã bảo cô đưa bé ra để anh ta xem .

Thấy Phuong Tuấn Khải im lặng nên Đồng Đồng cũng không hỏi nữa , cô chỉ lo dùng kẹo dụ đứa trẻ để nó chui ra ngoài thôi . Dụ dỗ một lúc đứa bé cũng chịu chui ra ngoài , Đồng Đồng giúp bé lau mặt theo yêu cầu của Phuong Tuấn Khải .

"Cô vén tay áo thằng bé lên thử đi ."

"Au , có một vết bốt và rất nhiều vết bầm này ." Đồng Đồng khi vén tay áo đứa bé lên thì ngạc nhiên vì trên tay bé có nhiều vết xanh tím .

"Mau vào mời mẹ về thôi ."

"Tại sao ?"

"Coi chừng mẹ bị lừa ." Phuong Tuấn Khải vừa nói xong thì đã thấy mẹ anh dẫn một đứa bé đi ra .

"Mau cản mẹ lại đi , đây mới là bé Kiệt ." Phuong Tuấn Khải gấp gáp nói .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

"Cảm ơn hai người thời gian qua đã giúp chúng tôi chăm sóc bé Kiệt , số tiền này xem như phí ăn ở của bé Kiệt ba năm qua ." Bà Trịnh dặt tay một đứa bé nhìn hai vợ chồng chủ nhà nói .

"Có gì đâu bà chủ , dù sao thằng bé cũng là cháu gọi tôi bằng cậu , tôi chăm sóc tốt cho nó là điều hiển nhiên thôi ." Người đàn ông đó cười lộ cả hàm răng .

"Mẹ ơi ." Đồng Đồng dắt đứa bé đi đến gần bà Trịnh

Khi hai người kia thấy đứa bé Đồng Đồng dắt thì vẻ mặt hiện lên chút bối rối . Vẻ mặt của họ đều bị Đồng Đồng nhìn thấy , nhờ vậy mà cô đã xác định những điều Phương Tuấn Khải nói là thật .

"Thật ra từ lúc bé Kiệt sinh ra đến giờ , lần cuối cùng tôi gặp thằng bé là khi nó mới sinh ra . Tôi nhớ trên cánh tay thằng bé có một cái bớt hình đám mây . Hình như khi gặp tai nạn tôi đang trên đường đi đón thằng bé ." Phương Tuấn Khải đứng nhìn đứa bé đang ngồi trên ghế ăn kẹo nói với Đồng Đồng .

"Anh đúng là có tâm thật , con trai đã ba tuổi mà anh chỉ gặp nó đúng một lần ." Đồng Đồng bĩu môi nhỏ giọng nói .

"Khi đó tôi với mẹ thằng bé có mâu thuẫn cô ta dọn về nhà mẹ , bố tôi lại đột nhiên phát bệnh tim nên tôi phải quay về tiếp quản công ty . Cô ta còn thuê luật sư để xin lệnh cấm tôi đến gần con cho đến khi chúng tôi hoàn tất thủ tục ly hôn ." Phương Tuấn Khải nói nghe có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng khi ánh mắt anh nhìn đứa trẻ Đồng Đồng có thể cảm nhận được sự bi thương trong đó , có thể anh thấy có lỗi với con mình hoặc là anh vẫn còn tình cảm với mẹ của bé .

"Đồng Đồng có chuyện gì vậy con ?" Bà Trịnh nhìn Đồng Đồng và đứa bé đang nắm tay cô hỏi .

"Con có một số chuyện muốn hỏi anh chị Triệu một chút , không mất nhiều thời gian đâu mẹ ." Đồng Đồng cười cười với bà Trịnh .

Bà Trịnh gật đầu rồi đứng sang một bên nhưng ánh mắt bà vẫn nhìn về đứa bé đứng cạnh Đồng Đồng .

"Anh Triệu tôi có một vài câu hỏi muốn hỏi đứa bé này anh không phiền chứ ?" Đồng Đồng ngồi xổm xuống đối diện với một đứa bé trai mập mạp , cô giữ hai tay ép nó phải nhìn vào cô .

"Bé con , cháu tên gì ?"

"Phương ... Phương Tuấn Kiệt ." Đứa bé lấp bắp trả lời .

"Ồ , vậy cháu có biết trẻ con không được nói dối không ?" Đồng Đồng lần này giữ lấy đầu đứa bé không cho nó xoay lại nhìn hai người kia . Mặt đứa bé trắng bệch như sắp khóc tới nơi nhưng Đồng Đồng cũng không có ý định bỏ nó ra .

"Đi hỏi lại lần nữa , nếu cháu vẫn không nói thật thì dì sẽ báo cảnh sát tới bắt cháu vào tù đó nha . Cháu tên là gì ?" Lần này Đồng Đồng buông đứa bé ra để nó tự do hoạt động .

"Triệu Văn Huy ạ ! " Đứa bé lớn tiếng nói xong thì chạy đến ôm chầm người phụ nữ kia khóc .

"Anh Triệu , chuyện này là sao ? Sao cháu trai nhà họ Phương lại thành họ Triệu mất rồi ." Đồng Đồng thấy bà Trịnh tức giận đến xanh mặt thì đi đến đỡ bà , cô nắm lấy bàn tay bà xoa nhẹ nơi giữa ngón cái và ngón trỏ .

"Do cô dọa thằng bé nên nó mới ăn nói lung tung thôi ." Triệu Văn cứng miệng cãi lại .

"Anh Triệu à , anh có biết bây giờ có một thứ gọi là xét nghiệm DNA không ? Anh nghĩ sao nếu bây giờ chúng tôi đưa thằng bé đi xét nghiệm sau đó sẽ khỏi kiện vợ chồng anh tội lừa đảo ." Đồng Đồng tươi cười nói .

Triệu Văn mở miệng mấy lần nhưng vẫn không tìm được lời nào để cãi nữa . Đồng Đồng không để anh ta suy nghĩ tiếp tục nói .

"Triệu Văn 37 tuổi , vợ anh là Lý Thục Huệ 34 tuổi . Hai vợ chồng anh suốt ngày chỉ lo bài bạc , ngoài ra còn buôn bán lẻ hàng cấm . Những tội này cộng thêm tội lừa đảo và bạo hành trẻ em thì hai người nghĩ mình sẽ ở tù bao lâu ?" Đồng Đồng đi tới gần bọn họ nhỏ giọng nói .

Mặt hai vợ chồng Triệu Văn bây giờ đã trắng bệch , bọn họ không ngờ cô gái trước mặt lại khó chơi như vậy , vốn dĩ bọn họ muốn trộm long tráo phụng lợi dụng việc nhà họ Phương chưa từng biết mặt cháu trai để tráo đổi con mình thay thế nhưng không ngờ lại bị cô gái này vạch trần .

"Được rồi , cũng đã không còn sớm nữa chúng tôi xin phép đưa bé Kiệt về đây . Hy vọng không gặp lại nữa ." Đồng Đồng nói xong thì nắm tay Phương Tuấn Kiệt .

"Đội đã , cô rốt cuộc là ai ? Tại sao lại biết chuyện của chúng tôi ?" Triệu Văn không cam tâm hỏi .

"Tôi là vợ của Phương Tuấn Khải , còn chuyện của hai người ..... là do chồng tôi nói cho nghe đấy ." Khi nói câu cuối Đồng Đồng cố gắng quan sát sắc mặt của hai vợ chồng họ Triệu nhưng chỉ thấy họ im lặng không có biểu hiện gì khác .

Vừa ra khỏi con hẻm thì bà Trịnh nhận được điện thoại nên lên xe đến bệnh viện . Còn lại Đồng Đồng và Tuấn Kiệt nên cô đành bắt taxi về nhà .

* là là lá lá la ... *

"Alô , tớ nghe đây ." Đồng Đồng vừa nhận điện thoại vừa thất đảm an toàn cho bé Kiệt .

"Đồng Đồng cậu đang ở đâu vậy ? Boss đang tìm cậu khắp nơi kìa ." Lý Mai gấp gấp nói nhỏ .

"Boss tìm tớ làm gì ? Tớ đã xin nghỉ mấy ngày rồi mà ." Đồng Đồng ngạc nhiên hỏi .

"Tôi lại nhận được email phản hồi của khách hàng , cô lại đánh khách hàng nữa đúng không ?" Lâm Gia Hào không biết từ khi nào đã lấy điện thoại của Lý Mai .

Đồng Đồng đưa điện thoại ra xa , cô nhìn đi nhìn lại số điện thoại sau đó lập tức đổi thái độ .

"Boss à , em thật sự không muốn đánh đâu chỉ là anh ta dám giờ trò sàm sỡ với khách hàng nữ . Nếu em không đánh anh ta thì Boss muốn bên nữ kiện chúng ta sao ?" Đồng Đồng thái độ lấy lòng cười nói .

"Ngày mai cô phải có mặt trong cuộc họp bằng không thì tự hiểu đi ." Lâm Gia Hào im lặng một lúc rồi nói sau đó thì cúp máy .

Đồng Đồng thở ra một hơi ngả người lên ghế : lần này tiêu thật rồi !

"Boss , Đồng Đồng cũng là có ý tốt thôi mà . Anh đừng đuổi việc cậu ấy được không ?" Lý Mai lẻo đẻo sau lưng Lâm Gia Hào nói .

"Cô Mai , tôi có nói đuổi việc cô ấy sao ? Tôi chỉ muốn cô ấy đi giải quyết vấn đề thôi ." Lâm Gia Hào đột nhiên dừng lại khiến Lý Mai đâm sầm vào người anh .

Khoảng cách của hai người quá gần khiến mặt Lý Mai đỏ lên , cô nhanh chóng kéo xa khoảng cách rồi mới quay lưng đi . Lý Mai đi nhanh quá nên không thấy nụ cười xấu xa của Boss mình ở phía sau .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

"Ông nội , cháu về rồi ." Lâm Gia Hào vừa đi lên lầu vừa chào ông Lâm đang ngồi xem thời sự .

"Đã ăn tối chưa ?" Ông Lâm không nhìn Gia Hào hỏi .

"Cháu ăn với Minh Ngọc rồi ." Gia Hào dừng lại trả lời .

Ông Lâm đột nhiên gõ mạnh cây gậy xuống đất tức giận nói : " Lại là cô gái đó , ta đã nói cháu bao nhiêu lần là tránh xa người phụ nữ xảo quyệt đó ra . Minh Nguyệt là cô gái tốt cháu không thêm đề ý chỉ suốt ngày qua lại với người không ra gì ."

"Ông nội , Minh Ngọc là cô gái tốt . Cháu và cô ấy ở cùng nhau hơn mười năm rồi chẳng lẽ cháu không hiểu con người cô ấy sao ? Còn về Lý Minh Nguyệt ông không cần nhắc nữa , cho dù cháu không kết hôn với Minh Ngọc thì cũng tuyệt đối không kết hôn với cô ta ." Gia Hào tuy tức giận nhưng cũng không lớn tiếng trả lời .

"Mày ..." Ông Lâm định nói nhưng bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang .

"A lô , chuyện về cuộc họp ngày mai sao ? Được , được cô nói đi . Cháu xin phép ạ !" Gia Hào vừa nghe điện thoại vừa nói ông Lâm rồi đi lên lầu .

Ông Lâm tức giận nhưng không làm gì được đứa cháu này nên chỉ đành cố nén lại . Gia Hào đứng trên lầu nghe điện thoại xong thì nhìn ông Lâm một lúc rồi mới trở về phòng . Khi đi ngang qua hành lang thì anh nghe tiếng nói chuyện .

"Ông xã , chúng ta có nên mời con lợn mập kia đến đám cưới không ?"

"Cũng được , dù sao trong đám cưới cũng cần người làm hoạt náo nhi !?"

"Em nghe bạn cũ nói cô ta đang làm việc ở một công ty mai mối gì đó thì phải ."

"Gia Hào , anh ở đây làm gì vậy ?" Lâm Gia Dương mở cửa phòng thì thấy Gia Hào nên ngạc nhiên hỏi .

"Anh chỉ đang đi về phòng vô tình nghe thấy cậu đang nhắc tới công ty mai mối nên không biết có phải nhân viên của công ty anh không thôi ." Gia Hào

hai tay đút vào túi quần nhìn Lâm Gia Dương nói .

"Anh Gia Hào , công ty anh tên là LF đúng không ?" Cô gái trong phòng đi ra ôm lấy cánh tay Lâm Gia Dương nhìn Gia Hào hỏi .

"Đúng vậy ."

"Hay quá , vậy mai em sẽ đến đó gửi thiệp cưới ." Lâm Gia Dương cười nói

Nhìn nụ cười của Lâm Gia Dương khiến Gia Hào khó chịu nên anh chỉ nói qua loa một hai câu rồi đi về phòng . Không biết con lợn mập bọn họ nhắc tới là ai nhưng chỉ cần đứng là nhân viên của anh thì Gia Hào chắc chắn không để cho bọn họ đạt được như ý muốn .

* Sau này khi biết được Boss bảo vệ mình như vậy nội tâm Đồng Đồng đã gào thét , tự mình đọc bản tuyên thệ trung thành quên mình vì Boss *

Đồng Đồng nắm tay bé Kiệt dắt vào nhà , thằng bé do sợ nên bám chặt cánh tay cô . Đồng Đồng xoa nhẹ đầu bé trấn an .

"Di Lan phòng của bé Kiệt đã chuẩn bị xong chưa ạ !"

"Xong rồi cô hai , hay đi giúp cô đưa bé Kiệt lên phòng ?" Di Lan định nắm tay bé Kiệt nhưng bé lại lùi về trốn phía sau Đồng Đồng .

Đồng Đồng thấy vậy nên tự mình đưa thằng bé về phòng tắm rửa cho bé sau đó thì cho bé ăn tối . Nhưng rắc rối chính là thằng bé lúc nào cũng dính chặt lấy Đồng Đồng nên không chịu ngủ một mình , bắt buộc dĩ Đồng Đồng phải đưa thằng bé về phòng ngủ chung .

"Sao thằng bé lại ở đây ?" Phương Tuấn Khải chỉ chỉ đứa bé đang nằm trong lòng Đồng Đồng hỏi , anh chỉ mới không đi theo cô một lúc mà cô đã đưa thằng bé vào địa bàn của anh .

"Thằng bé chưa quen với hoàn cảnh mới , có lẽ cần chút thời gian để thích ứng . "Đồng Đồng vỗ mặt vô tội , thật ra cô còn muốn nói : có thằng bé ở đây tôi sẽ không sợ bị anh dọa nữa ! Nhưng câu này Đồng Đồng không ngốc để nói ra .

Phương Tuấn Khải không nói gì đi đến chỗ ghế gần cửa sổ ngồi .

Vì hôm nay phải đến công ty họp nên Đồng Đồng dậy sớm sửa soạn một chút . Nhưng khi ra khỏi cửa thì bé Kiệt lại bám dính lấy không chịu ở nhà , Đồng Đồng đành đưa bé theo đến công ty .

"Sao cô không lái xe mà đi taxi vậy ?" Phương Tuấn Khải ngồi kế bên Đồng Đồng hỏi .

"Tôi không biết lái xe ." Đồng Đồng nhỏ giọng nói , khi cô ngược lên thì bắt gặp ánh mắt khó hiểu của tài xế qua kính chiếu hậu . Đồng Đồng bèn giả vờ đeo tai nghe ra vẻ như đang gọi điện thoại . Phương Tuấn Kiệt thì ngoan ngoãn ngồi kế bên cô ăn bánh .

"Cho tôi hỏi có phải Lâm Đồng Đồng làm việc ở đây không ?" Lâm Gia Dương hỏi một cô gái đang vừa đi vừa uống cà phê .

"Đúng vậy , anh tìm Đồng Đồng có việc gì không ?" Lưu An Nhiên gật đầu nói .

"Cô ấy đã đến công ty chưa ? Tôi có đồ muốn đưa cho cô ấy ." Lâm Gia Dương cười nói.

Lưu An Nhiên nhìn thấy Đồng Đồng từ xa thì định gọi nhưng khi thấy Đồng Đồng xua xua tay thì mới lắc đầu . Cô gái đi chung với Lâm Gia Dương không kiên nhẫn lời kéo anh ta đi nên Lâm Gia Dương đành gửi lại thiệp mời rồi ra về .

Đồng Đồng khi vừa xuống xe thì đã thấy Lâm Gia Dương ở sảnh nên cô nấp sau bức tường ra hiệu cho An Nhiên , đợi đến khi anh ta đi rồi thì cô mới vào công ty .

"Đồng Đồng người đó là ai vậy ?" An Nhiên chạy tới cạnh Đồng Đồng nhỏ giọng hỏi .

"Bạn trai cũ ." Đồng Đồng trả lời ngắn gọn .

Lưu An Nhiên thấy tâm trạng Đồng Đồng không tốt nên cô rất biết điều mà im lặng đưa thiệp mời cho Đồng Đồng .

"Tớ không sao đâu . Đi thôi có lẽ Boss đang đợi ." Đồng Đồng nhận thiệp mời cất vào túi xách rồi vỗ vai An Nhiên .

Cả hai người đến phòng họp thì đã trễ năm phút nên mới lén lút nhẹ nhàng mà bỏ vào .

"Đồng Đồng , An Nhiên hai cậu làm gì vậy ? Boss vẫn chưa tới ." Lý Mai vừa cười vừa nói .

"Hết cả hồn , cứ tưởng Boss vào rồi chứ . " Đồng Đồng và An Nhiên đi đến ghế ngồi xuống thở ra một hơi .

"Đưa bé này của ai thế ? Đẹp trai quá nha !" Dương Ân Di vừa bế má Phương Tuấn Kiệt vừa nói .

"Ha ha , là con trai tớ ." Đồng Đồng bị mấy ánh mắt nhìn nên gãi đầu nói .

"Con trai ?? " Cả bốn cô gái còn lại đồng thanh nói

"Cậu không phải mới kết hôn sao ?"

"Đúng là vậy . Nhưng .. " Đồng Đồng gật đầu .

"Cậu , cậu ăn cơm trước keng !"

"Không có . Đây là con trai của chồng tớ nên cũng là con trai của tớ ." Đồng Đồng lắc đầu nhỏ giọng nói .

"Cái gì ? Vậy cậu với chồng cậu là yêu nhau thật à ?" Dương Ân Di lớn giọng nói nhưng bị Lý Mai kịp che miệng cô lại

"..." Đồng Đồng im lặng .

"Không trả lời . Vậy hỏi câu khác nhé !" Trần Hải Linh cười cười nói .

"Vậy đêm tân hôn hai người là * tập thể dục * hay * trao đổi võ thuật * thế " Trần Hải Linh kẻ sát mặt Đồng Đồng hỏi .

"Này Hải Linh , sao cậu lại hỏi trắng trợn như vậy ? Nhưng mà Đồng Đồng tớ cũng muốn biết ." Lưu Ân Di cũng cười nham nhở góp vui .

"Tập thể dục là gì vậy ?" Lưu An Nhiên suy nghĩ một chút rồi hỏi .

"Thì là chuyện vợ chồng xxoo đó ." Dương Ân Di nhỏ giọng nói .

"A , vậy còn trao đổi võ thuật ?"

"Là hai người đánh nhau đấy ." Lần này là Lý Mai trả lời

"Vậy sao lại đánh nhau ? Giống trong mấy bộ phim truyền hình ấy hả ?" An Nhiên vẫn ngây ngốc hỏi .

"Đánh nhau để giành váy ngủ ấy . Đừng hỏi tớ tại sao vì đàn ông mà giành váy với phụ nữ thì chỉ có một khả năng thôi : anh ta bị cong ." Trần Hải Linh kéo ghế ngồi xuống .

"Tớ bị dọa nên ngất đi ." Cái này là Đồng Đồng nói thật .

"Dọa đến ngất ~ không lẽ là .... " Người nói vô tình người nghe có ý nên không thể trách bốn cô gái kia suy nghĩ đen tối được . May là khi họ nói chuyện nhay cảm thì Lý Mai đã lấy tay bịt hai tai của bé Kiệt lại khiến thằng bé ngơ ngác không hiểu gì .

"Hừm hừm ." Tiếng hắng giọng khiến năm cô gái đứng hình từ từ ngồi vào chỗ .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 2.3

"Chào buổi sáng , Boss !" Cả năm cô gái đều nhanh chóng về chỗ của mình đồng thanh chào .

"Con ai thế ? Mà thôi kệ đi , bắt đầu họp thôi ." Lâm Gia Hào chỉ bé Kiệt hỏi rồi không cần câu trả lời tự mình ngồi vào ghế .

"Bé Kiệt ngồi xem hoạt hình ngoan nha , một lát họp xong đi đưa con đi ăn sáng ." Đồng Đồng đưa điện thoại cho bé Kiệt xem sau đó nhỏ giọng dặn dò .

Tuy Gia Hào đã nói bắt đầu họp nhưng không ai nói gì khiến phòng họp rơi vào yên lặng , cả năm cô gái đều cố gắng giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất .

"Cô Mai , cô nói trước ." Gia Hào cuối cùng chỉ định một người mở đầu .

"Boss , doanh thu của công ty vẫn ổn định không có bất kỳ khoản thua lỗ nào ." Lý Mai bắt đầu báo cáo về tình hình công ty .

"Dừng ! Những chuyện cô nói tôi đều xem từ báo cáo rồi . Tôi chỉ muốn hỏi là tại sao tháng nào các cô cũng để khách hàng phàn nàn vậy hả ?" Gia Hào lớn tiếng nói khiến năm cô gái kia giật mình .

"Không phải do mấy người đó thô lỗ quá sao ? "Trần Hải Linh nhỏ giọng nói .

"Hải Linh , chính là cô bị phàn nàn vì phong cách làm việc thô lỗ đấy. Ai đòi khách hàng ăn nói thô lỗ thì cô còn thô lỗ hơn cả khách hàng ."

Trần Hải Linh sờ sờ mũi cười cho qua chuyện , cô đẩy nhẹ tay Trương An Nhiên .

"Không cần đẩy tay cô ấy đâu . An Nhiên tôi nói cô nghe nhé ! Tại sao khách hàng chỉ cần cô tư vấn về chuyện tình cảm thôi mà sau khi cô nghe xong câu chuyện của khách hàng cô lại khóc còn thê thảm hơn người ta , có ai làm người mai mối mà lại để khách hàng đổ dành vì chuyện của người ta không ?"

"Phụt !" Dương Ân Di đang cố gắng nhịn cười .

"Bạn Ân Di không cần nhịn.cười đâu vì bạn cũng có phần . Tại sao cô lại chỉ đường cho khách đi lạc khỏi điểm hẹn để người ta tới trễ gần nửa ngày vậy hả ?"

"Boss ..." Dương Ân Di kêu một tiếng rồi cúi đầu .

"Boss , em xin lỗi vì đã đánh khách hàng nhưng em sẽ giải quyết chuyện này không để công ty bị ảnh hưởng đâu ạ !" Đồng Đồng tự giác nhận tội để được hưởng khoan hồng .

"Tốt , vậy tôi hy vọng cô sớm giải quyết được vấn đề này nhưng thú tội không có nghĩa là được hưởng khoan hồng . Tất cả các cô đều bị trừ tiền thưởng cuối năm . Ok không ?" Gia Hào gật đầu cười nói .

"Tiền thưởng cuối năm sao ?" Năm người đồng thanh .

"Ừ" !

"Ok ạ !" Thấy vẻ mặt của Boss khiến năm cô gái đều nuốt lệ mà chấp nhận .

Bé Kiệt vô tình làm rơi túi xách của Đồng Đồng làm cho đồ đạc rơi tung toé . Một phong bao đỏ rơi đến bên chân Gia Hào , anh nhặt lên xem thì ngạc nhiên rồi nhìn qua Đồng Đồng với ánh mắt tò mò .

Cuộc họp tiếp tục khoảng ba mươi phút thì kết thúc sau đó giải tán , mấy cô gái thở phào nhẹ nhõm nhanh chân rời khỏi phòng như được ân xá vậy .

"Đồng Đồng cô ở lại một chút ." Gia Hào vừa ngồi nghịch điện thoại vừa nói với Đồng Đồng .

Đồng Đồng khựng lại rồi nhờ bốn người kia đưa bé Kiệt đi ăn sáng giúp còn cô quay lại ghế ngồi .

Gia Hào đứng dậy đi xung quanh nhìn Đồng Đồng khiến cô nổi cả gai ốc .

"Cô giống lợn mập chỗ nào nhỉ ?" Gia Hào nhỏ giọng nói .

"Boss mới nói gì ạ ?" Nghe được hai chữ lợn mập khiến Đồng Đồng khó chịu .

"Cô có định đi dự tiệc cưới này không ?" Gia Hào quơ quơ thiệp mời hỏi .

Đồng Đồng nhìn tấm thiệp rồi im lặng cúi đầu . Cô thật sự vẫn không muốn đối diện với hai người đó , bọn họ mãi mãi là nỗi ám ảnh mà Đồng Đồng luôn cố gắng muốn xóa bỏ .

"Tôi nghĩ cô nên đi ." Gia Hào quan sát Đồng Đồng rồi tiếp tục nói .

"Tại sao ạ ?"

"Bọn họ muốn làm nhục cô vì nghĩ cô vẫn là một cô gái mập mạp kém sắc . Nhưng nhìn cô bây giờ đi , mặt đẹp dáng đẹp và quan trọng là cô đã kết hôn rồi ! Được , cô suy nghĩ đi tôi ra ngoài đây . Nhớ giải quyết chuyện khách hàng đó ." Gia Hào gõ gõ đầu bút bắt đầu phân tích dụ dỗ . Anh biết rõ tính cách của Đồng Đồng nên mới cố thuyết phục cô đến dự đám cưới đó , anh thực sự muốn xem vẻ mặt của đứa em họ háo sắc khi biết người mà nó coi thường bây giờ lại xinh đẹp như thế này .

Khi Boss đi rồi thì Đồng Đồng mới gục xuống bàn . Tuấn Khải từ đầu luôn ở bên cạnh Đồng Đồng thấy cô như vậy thì hơi tò mò về chuyện của cô và người tên Lâm Gia Dương kia .

"Anh nghĩ tôi nên đi không ?" Đồng Đồng đột nhiên hỏi một câu .

"Tùy cô thôi nhưng tôi khuyên cô không nên để quá khứ cứ bám lấy mình . Thẳng thắn đối diện một lần thì cô mới rũ bỏ được nó ." Tuấn Khải ngồi bên cạnh Đồng Đồng nói nhưng trong mắt anh lại toát ra một chút gì đó bi thương .

"Còn nói tôi, anh rũ bỏ được sao?" Đồng Đồng lẩm bẩm rồi đứng dậy đi ra ngoài, Tuấn Khải lắc đầu cười: đúng là anh cũng chưa thoát được quá khứ thì lấy gì mà bày đặt khuyên nhủ cô.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 3

"Lộn mập cậu nghĩ sao lại dám thích Gia Dương vậy hả? Với cái bộ dạng này của cậu thì đừng mơ có cửa được Gia Dương để ý đến, cả cửa sổ cũng không có đâu." Lưu An Kỳ ném một tờ giấy vào người Đồng Đồng rồi khoanh tay đứng chế giễu cô ngay giữa sân trường. Tất cả những người vây xem xung quanh đều cười ồ lên, có người còn phối hợp với cô ta cùng chế giễu Đồng Đồng.

Đồng Đồng nắm chặt tờ giấy cúi đầu chịu đựng, không phải là cô không muốn đi chỗ khác mà là bọn họ không cho cô đi. Chỉ khi Trần Ân Di chạy tới nắm tay cô thì Đồng Đồng mới ngẩng đầu lên.

"Các người đừng có quá đáng như vậy. Đồng Đồng thích ai là chuyện của cậu ấy, các người dựa vào đâu mà chế giễu cậu ấy chứ? Tên hèn nhất Lâm Gia Dương kia! Anh có giỏi thì ra đây đừng để bạn gái mình ra mặt thay." Trần Ân Di đứng chắn trước mặt Đồng Đồng lớn tiếng nói.

"Bụp" Đột nhiên một quả trứng thối bị ném vào người Đồng Đồng.

"Trần Ân Di cô gọi tôi sao? Tôi ở đây cô muốn thế nào? Nhận được quả trả lời của tôi rồi cảm thấy sao hả lộn mập?" Lâm Gia Dương vừa lau tay vừa quàng vai Lưu An Kỳ hắt càm nhìn Đồng Đồng.

"Tên khốn nhà anh." Trần Ân Di không nói nữa trực tiếp xông tới đánh cho tên Lâm Gia Dương một trận, nếu không phải giám thị ngăn cản thì có khi Lâm Gia Dương phải nằm viện cả tháng rồi.

Đồng Đồng bị tiếng gõ bàn làm cho thức dậy, cô mãi suy nghĩ nên ngủ quên mất lúc nào không hay.

"Đồng Đồng cậu khóc hả?" Ân Di đặt ly nước xuống bàn hỏi.

"Tớ vừa mơ thấy lúc tớ bị tên Lâm Gia Dương kia chế giễu giữa trường." Đồng Đồng lau lung tung trên mặt rồi cầm lấy ly nước.

"Đúng rồi, tớ nghe thấy An Nhiên nói có người gửi cậu thiệp mời. Không phải tên đó chứ?"

Đồng Đồng gật đầu.

"Cậu nhất định phải đi, tốt nhất khiến cho đám cưới của hần nháo nhào luôn càng tốt." Ân Di im lặng một lúc rồi vỗ bàn nói.

"Cậu điên à? Với bộ dạng này của tớ mà tới đó thì lại tự rước nhục thôi." Đồng Đồng ảo não vừa nói vừa nhìn xung quanh.

"Bé Kiệt được mấy người Lý Mai đưa đi ăn rồi. Cậu định chọc tức tớ hả, bộ dạng cậu bây giờ có gì không tốt, mặt đẹp đáng đẹp chỉ là ngực hơi nhỏ chút. Nếu tên kia mà nhìn thấy thì chỉ có tiếc tới muốn đập đầu vô tường thôi." Ân Di thấy Đồng Đồng nhìn xung quanh thì tưởng cô tìm bé Kiệt nên trả lời.

"Đề tớ suy nghĩ đã, mà cậu đã giúp tớ hẹn khách hàng chưa vậy?" Đồng Đồng day day trán hỏi.

"Rồi, nhưng mà anh ta hẹn cậu lúc tám giờ ở khách sạn BM nên tớ bảo sẽ trả lời sau."

"Vậy cậu đồng ý giúp tớ đi, chuyện này phải giải quyết nhanh gọn mới được."

"Ok!" Ân Di đi ra ngoài gọi điện thoại. Đồng Đồng lại gục đầu xuống bàn lười biếng nửa nằm nửa ngồi ở đó.

Phương Tuấn Khải khi nghe hai cô gái nói chuyện thì mới biết được chuyện gì mà lại khiến Đồng Đồng tới nằm mơ cũng bật khóc như vậy. Anh cảm thấy mình đúng là cần tìm hiểu thêm về cô gái nhìn bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm mềm yếu này.

"Đồng Đồng" Chỉ trong chớp mắt Tuấn Khải đã ngồi trước mặt Đồng Đồng.

"Ồ, đang nghe đây." Đồng Đồng không ngẩng đầu lên.

"Khách hàng lúc này hẹn cô là nam hay nữ?" Tuấn Khải cũng không thấy khó chịu vì thái độ của Đồng Đồng tiếp tục hỏi.

"Là nam. Khoan đã, tên đâm dè đó hẹn tôi tám giờ tối, địa điểm lại là khách sạn sao?" Đồng Đồng sức nhớ ra nên vội bật dậy.

Tuấn Khải gật đầu. Mặt Đồng Đồng lúc này đã chuyển sang màu đỏ, là do giận đến đỏ mặt chứ không phải thẹn thùng gì đâu.

"BM là khách sạn của gia đình tôi, chỉ cần tôi nhấn một tiếng chuông nhân viên sẽ giúp cô lưu ý khách hàng đó." Tuấn Khải nhìn Đồng Đồng tức giận thì nói.

"Anh? Anh nhấn bằng cách nào?" Đồng Đồng bĩu môi nhìn bộ dạng trong suốt của Tuấn Khải hỏi.

"Email. Cô đăng nhập vào mail của tôi rồi gửi qua cho họ." Tuấn Khải cười, nụ cười đó giống như nói Đồng Đồng ngốc.

Một lúc sau mail được gửi đi, quản lý khách sạn liền lập tức tra danh sách đặt phòng sau đó lắp đặt camera giám sát trong phòng để tiện theo dõi. Đồng Đồng sau khi nhận được mail hỏi âm thì trút bỏ được gánh nặng nên vui vẻ đi tìm bé Kiệt, cô phải dụ dỗ bé Kiệt ngủ với bà nội để mình còn đi giải quyết tên dè cụ này: lần này tôi nhất định phải làm anh không dám đến công ty của tôi nữa. Tuấn Khải nhìn Đồng Đồng vui vẻ trở lại thì nhếch miệng cười: cô gái này đúng là mau quên, mới lúc này còn buồn như mất sổ gạo bây giờ đã cười và nghĩ cách chơi khăm người khác được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 4

"Đừng ngạc nhiên như vậy, thật ra mục đích tôi tới đây chỉ là muốn thương lượng trong hoà bình chứ không có ý gì khác. Vậy nên đoạn ghi âm trong điện thoại tôi sẽ không công bố ra ngoài nếu như anh đồng ý ký vào bản thoả hiệp là sẽ tự huỷ tư cách khách hàng cũng như sẽ không gây khó dễ cho công ty chúng tôi nữa, còn về phía khách hàng nữ bị anh quấy rối chúng tôi sẽ dùng số tiền anh bồi thường vì huỷ hợp đồng để trả cho cô ấy làm phí tổn thất tinh thần." Đồng Đồng lấy điện thoại trong túi xách ra bật lên đoạn nói chuyện của Bành Kiến Quốc lúc này cho hắn nghe, sau đó cô mới bắt đầu đưa ra thoả hiệp.

"Cô dám gài bẫy tôi?" Bành Kiến Quốc tức giận đập bàn.

"Anh Bành, tôi không gài bẫy anh, là do anh luôn có ý nghĩ xấu xa trong đầu nên không thể trách tôi được." Đồng Đồng cười trả lời. Tuấn Khải ngồi bên cạnh nhìn Đồng Đồng thì cảm thán về cách xử lý công việc của cô.

Bành Kiến Quốc tức giận giật lấy điện thoại của Đồng Đồng nhưng đã bị cô giữ lại, cả hai cứ kẻ lấy người giữ qua một lúc sau cũng vẫn chưa kết thúc. Bành Kiến Quốc thấy vậy buông tay tất một cái khiến Đồng Đồng ngã xuống ghế, lợi dụng lúc Đồng Đồng còn chưa kịp định thần hắn ta giật lấy điện thoại rồi tất cô thêm một cái.

Tuấn Khải thấy Đồng Đồng bị đánh thì tức giận, anh muốn lôi tên khốn họ Bành đó ra nhưng không chạm được vào hắn ta. Tuấn Khải gấp gấp nên hét lên rồi lao vào người Bành Kiến Quốc nhưng vẫn không chạm được hắn. Đột nhiên đèn trong phòng cứ lúc chớp lúc tắt khiến Bành Kiến Quốc hơi khựng lại, lợi dụng lúc đó Đồng Đồng đâm mạnh vào bên hông của hắn rồi đập hắn té ra sau.

Đồng Đồng nhanh chóng lấy lại điện thoại định rời đi nhưng chân cô bị Bành Kiến Quốc giữ lại kéo cô ngã xuống sàn. Bành Kiến Quốc ngồi dậy dùng tay bóp cô Đồng Đồng khiến cô khó thở, thấy Đồng Đồng hô hấp khó khăn khiến Bành Kiến Quốc cảm thấy phấn khích.

"Tốt nhất là anh... đừng sức bóp chết tôi đi. Như vậy thì cảnh sát.... mới có đủ bằng chứng mà bắt tên đâm dè biến thái như anh... vào tù." Đồng Đồng tuy nói ngắt quãng nhưng trên môi vẫn cười vì cô chợt nhìn thấy camera giám sát nên mới nhớ ra sẽ có người đến cứu mình.

Bành Kiến Quốc nghe vậy thì tay hơi nới lỏng, Đồng Đồng nắm một ngón tay của hắn bẻ ngoặc ra ngoài khiến hắn đau quá phải buông tay ra sau đó cô theo quán tính chớp ngay vật gần nhất để tấn công hắn, may mắn vật đó là bình xịt hơi cay bị rơi ra từ túi của cô khi cả hai giằng co. Đồng Đồng xịt hơi cay vào mặt Bành Kiến Quốc rồi đá một cú vào hạ bộ của hắn khiến hắn vừa ôm mặt vừa ôm phía dưới nằm lộn trên sàn.

Khi nhân viên khách sạn và quản lý Trương vào được phòng thì họ chỉ biết đứng đó im lặng nhìn căn phòng.

Khách hàng nam đang lộn kêu la dưới sàn. Khách hàng nữ ngồi cách đó không xa tóc tai quần áo đều xộc xệch có chỗ còn bị rách trong tay đang cầm bình xịt hơi cay. Mọi thứ trong phòng bữa bãi không khác nào vừa có trận hỗn chiến xảy ra.

Quản lý Trương nhanh chóng cởi áo khoác cho Đồng Đồng rồi đưa cô qua một căn phòng khác, chuyện còn lại thì để cho nhân viên và cảnh sát giải quyết.

Đồng Đồng thay đổi bộ quần áo thoải mái hơn đã được chuẩn bị sẵn, chải lại tóc sau đó cô dùng khẩu trang che vết sưng trên má rồi lên xe về nhà. Suốt quãng đường Tuấn Khải luôn dựa vào người Đồng Đồng khiến cô cảm thấy nổi cả gai ốc nhưng cũng không nỡ nói gì anh vì nhìn Tuấn Khải trong suốt hơn bình thường.

"Anh sao vậy?" Đồng Đồng giả vờ đeo tai nghe nhỏ giọng nói.

"Tôi mệt ." Tuấn Khải mệt mỏi trả lời .

"Vì lúc nãy anh làm chớp đèn trong phòng đó sao ?"

"Ừ ." Tuấn Khải trả lời xong thì im lặng tựa vào Đồng Đồng nhắm mắt lại . Đồng Đồng cũng im lặng tựa vào ghế ngủ mất .

"Mẹ vẫn chưa ngủ sao ạ ? " Đồng Đồng ngạc nhiên hỏi vì thấy bà Trịnh vẫn còn ngồi trên ghế xem tivi .

"Bé Kiệt không chịu ngủ cùng mẹ , thẳng bé cứ bảo đợi đi Đồng Đồng về . Mẹ hết cách rồi mới phải cùng nó ngồi đây đợi con nhưng mặt con bị sao vậy ? Sao phải mang khẩu trang ?" Bà Trịnh nhìn Đồng Đồng hỏi .

"Con không sao đâu mẹ , chỉ là , là bị dị ứng tôm thôi ạ . Lúc nãy con đi ăn với đồng nghiệp nên vô tình bị dị ứng thôi ạ . Để con đưa bé Kiệt về phòng , mẹ cũng đi ngủ sớm đi nha mẹ . Chúc mẹ ngủ ngon ." Đồng Đồng bịa một lý do rồi ôm bé Kiệt đi lên phòng .

Về đến phòng cô lập tức gửi cho Boss một email kèm theo hình mặt của cô để báo cáo hoàn thành công việc và xin nghỉ phép dưỡng thương .

"Nè , cậu sao vậy ? Khách hàng đó không chịu thỏa hiệp sao ?" Lý Minh Ngọc dùng chân chọc chọc vào lưng Lâm Gia Hào hỏi .

"Cậu xem đi ." Gia Hào đưa laptop cho Minh Ngọc tự mình xem .

"Hà ? Nặng vậy luôn sao ?" Minh Ngọc ngạc nhiên kêu lên khi thấy hình Đồng Đồng gửi qua . Nhưng lập tức cô liền bật cười vì email của Đồng Đồng .

"Boss à , em đã giải quyết xong tên dâm dê biến thái đó rồi . Bản thỏa hiệp mai em sẽ giao đến công ty cho Boss nhưng mà em bị thương khi làm việc có được tính là tai nạn lao động không ạ ? Nếu là đúng thì Boss cho em xin nghỉ dưỡng thương kèm lương và tiền trợ cấp khi bị thương nhé ! Chúc Boss ngủ ngon ."

"Cậu cười cái gì ? Cô Đồng Đồng này đúng là luôn có cách moi tiền của tớ ." Gia Hào gãi đầu rồi tiện tay ném gối vào Minh Ngọc sau đó đi về phòng . Nhưng lần này đúng là cũng nên thưởng cho Đồng Đồng vì dám hi sinh vì công ty .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 4.2

"Cậu xong việc chưa ? Trời sắp bão nên chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt ." Phan Chí Cường vỗ vai Lâm Triển Phong nói .

"Gần rồi , cậu đi thu dọn trước đi xong việc ở đây tớ lập tức trở về ." Triển Phong phui phui tay nói nhưng vẫn cầm cúi đào bới mảnh đất phía dưới .

Chí Cường lắc đầu rồi trèo lên khỏi hố trở về phụ mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi đây . Triển Phong đào một lúc thì cái xẻng nhỏ vô tình đâm trúng một vật gì đó , anh lấy cọ quét nhẹ lớp đất trên mặt để lộ ra một cái hồ lô nhỏ bằng ngọc chỉ khoảng một đốt ngón tay .

"Lạc Lạc anh nghe đây . " Triển Phong lấy điện thoại ra nghe tiện tay nên để cái hồ lô nhỏ đó vào túi áo .

"Anh đang ở đâu vậy ? Em hoàn thành thủ tục rồi , sau khi lấy bằng tốt nghiệp là có thể về nhà . Vé máy bay em cũng đặt xong rồi chỉ đợi anh nữa thôi đây ." Lạc Lạc vừa gấp quần áo vào vali vừa gọi điện thoại .

"Anh về nước rồi chỉ là chưa thể về nhà , em xong việc thì gọi điện thoại báo cho chị một tiếng . Khi nào giải quyết công việc xong anh sẽ về nhà sau , ở đây sắp có bão nên tín hiệu không tốt lắm anh gọi lại cho em sau nha ." Triển Phong vừa nói xong thì trời đã bắt đầu kéo mây đen nên anh nhanh chóng chạy đến nơi tụ họp với mọi người .

Do không để ý nên Lâm Triển Phong không thấy được hồ lô nhỏ bằng ngọc đột nhiên chớp sáng rồi sau đó trở về bình thường .

"Ui lạnh ." Trên má đột nhiên bị lạnh nên khiến Đồng Đồng thức dậy .

Đồng Đồng mở mắt ra thì đã thấy bé Kiệt hai tay giữ chặt túi đá áp lên mặt cô . Khi thấy Đồng Đồng nhìn thì thẳng bé cười với cô .

"Bé Kiệt đang làm gì vậy ? Hôm nay con không phải đi học sao ?" Đồng Đồng giữ lấy túi đá áp trên má ngồi dậy cười hỏi bé Kiệt .

"Bà nội nói đi bị đau , phải chườm túi đá mới mau khỏi . Hôm nay con sẽ ở nhà chăm sóc đi ." Qua một thời gian sống chung với nhau thì bé Kiệt đã trở lại giống như một đứa trẻ bình thường , thẳng bé hiểu động và rất thông minh lại hay quan tâm người khác không giống như lúc mới được đón về rụt rè không thích tiếp xúc với ai . Sự thay đổi này của bé Kiệt khiến cho ông bà nội bé rất vui cũng khiến cho Đồng Đồng cảm thấy mình đã làm được một chuyện tốt .

"Đi không sao , bé Kiệt đi học đi chiều đi sẽ đón con ." Đồng Đồng thả bé Kiệt xuống giường rồi đưa bé đi tắm rửa thay quần áo . Phương Tuấn Kiệt tuy không muốn đi nhưng đi đã nói vậy nên bé đành phải nghe lời .

Đưa bé Kiệt lên xe xong thì Đồng Đồng đi về phòng , Tuấn Khải vẫn ngồi ở chỗ tối qua nhưng có vẻ tình trạng đã khá hơn . Đồng Đồng soi gương thì giật mình do hôm qua căng cơ lâu quá nên cả người đều bị sưng lên nhất là ở mặt , nhìn tới nhìn lui xong Đồng Đồng lại bật cười .

"Không đau sao mà cười vui thế ?" Tuấn Khải ở sau lưng đột nhiên nói .

"Đau chứ nhưng nhìn tôi như vậy lại giống lúc trước khi còn là lợn mập đấy ." Đồng Đồng đi đến tủ tìm quần áo để thay .

Tuấn Khải lắc đầu cười : cô gái này thật sự biết cách làm bản thân vui , bộ dạng như vậy rồi mà vẫn có thể cười .

"Tôi đi ra ngoài đây , anh đi cùng không ?" Đồng Đồng theo thói quen hỏi Tuấn Khải nhưng cô cũng không biết từ khi nào sự xuất hiện của Tuấn Khải bên cạnh cô như một điều hiển nhiên mà cô cũng không còn bài xích anh như trước nữa .

"Đi ra ngoài với bộ dạng này hả ?" Tuấn Khải ngạc nhiên hỏi .

"Ừ , đi khám bác sĩ xin ít thuốc tan máu bầm nữa chứ . Với lại lâu rồi cũng không ra đường với bộ dạng này ." Đồng Đồng vui vẻ đội mũ đeo khẩu trang đi ra ngoài . Tuấn Khải thật sự cạn lời rồi nên đành đi theo sau cô .

Đồng Đồng đi khám xong thì đi dạo lòng vòng đợi sau khi đón bé Kiệt tan học thì cô đưa thằng bé đi ăn kem . Nhưng lúc đang ăn vui vẻ thì có hai người xuất hiện khiến Đồng Đồng như nuốt phải ruồi , cực kỳ khó chịu .

"Ai yo , đây không phải là lợn mập sao ? Lúc nãy thấy hình trên facebook tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ ." Huỳnh Mỹ Lệ khoác tay Lâm Gia Dương nhìn Đồng Đồng nói .

"Đi mới là lợn mập ." Bé Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Huỳnh Mỹ Lệ .

"Thằng bé không có giáo dục này , mày nói ai mập hả ? Đồng Đồng cô dạy con mình như vậy sao ?" Huỳnh Mỹ Lệ tức giận lớn tiếng nói với Đồng Đồng .

"Tôi không có bị điếc cô có cần hét lớn tiếng vậy không ? Cô hét lớn như vậy không sợ khó thở sao ?" Đồng Đồng ngoáy ngoáy tai nhìn Huỳnh Mỹ Lệ nói .

"Khó thở gì chứ ? Sao lại khó thở ?" Lâm Gia Dương nhìn Đồng Đồng hỏi .

"Là silicon nhiều quá nên lúc hét sẽ bị ép vào lồng ngực không khó thở sao ?" Đồng Đồng cười cười nói .

"Dừng , cô đừng có mạnh động nha . Tôi sợ nếu thật sự động thủ thì mấy thứ đồ giả trên người cô sẽ bị lệch đấy ." Huỳnh Mỹ Lệ tức giận giơ tay lên định đánh Đồng Đồng nhưng cô ta bị Đồng Đồng cầm lấy cánh tay . Đồng Đồng học Tuấn Khải cười nhếch miệng nhìn Huỳnh Mỹ Lệ từ trên xuống dưới , về mặt cô lúc này cực kỳ giống lúc Tuấn Khải dọa cô .

"Hôm hai người kết hôn tôi nhất định sẽ đến chúc mừng . Bé Kiệt về thôi con kéo bà nội đợi chúng ta ." Đồng Đồng thấy bé Kiệt đã ăn xong nên dẫn bé đi , trước khi đi cô còn cố tình nói với hai người bọn họ .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 5

Đồng Đồng sau khi trêu ghẹo được hai người cô ghét nổi điên thì tâm trạng tốt hơn nên cô đưa bé Kiệt đi dạo tới tối mới về đến nhà .

"Đồng Đồng về rồi à ? Con đi theo mẹ vào phòng một chút ." Bà Trịnh đứng ở hành lang trên lầu gọi Đồng Đồng .

Đồng Đồng đột nhiên nhớ ra mình quên gọi điện thoại về báo sẽ về trễ , cô liền giao bé Kiệt cho dì Lan rồi đi đến phòng của mẹ chồng .

"Mẹ , con xin lỗi vì không báo với mẹ khi về trễ ." Đồng Đồng rụt rè gõ cửa nói .

"Mẹ không có trách con chuyện đó . Nào , đến đây ngồi xuống đi mẹ có chuyện muốn bàn với con ." Bà Trịnh nhìn Đồng Đồng cười .

Đồng Đồng nhìn qua Tuấn Khải thấy anh gật đầu thì mới ngồi xuống ghế .

"Đồng Đồng , mẹ muốn con xin nghỉ ở công ty đang làm để về giúp mẹ quản lý việc kinh doanh của gia đình chúng ta ." Bà Trịnh nhìn Đồng Đồng nghiêm túc nói .

Không phải tự nhiên mà bà Trịnh lại đề nghị con dâu xin thôi việc , chỉ là hôm nay khi đến khách sạn bà đã nghe nhân viên xầm xì bàn tán về một cô gái . Đến khi hỏi quản lý và xem camera thì bà Trịnh mới bị dọa , cô gái trong lời nhân viên lại là cô con dâu của bà , chả trách hôm qua khi về nhà cô lại có biểu hiện lạ như muốn che giấu cái gì đó .

"Mẹ chỉ thấy công việc này của con lương không cao , lại phải đi sớm về muộn như vậy nên mới muốn con đổi một nơi làm việc mới thôi ." Thấy Đồng Đồng ngồi ngầy ngốc nhìn mình thì bà Trịnh lại lên tiếng .

"Con không thể nghỉ việc được đâu mẹ , chưa kể đến chuyện ba năm sau chỉ nói đến việc con không hiểu gì về quản lý nhà hàng khách sạn thì làm sao có thể giúp việc kinh doanh của gia đình phát triển được ạ !?" Đồng Đồng sau khi hết bất ngờ thì vội từ chối bà Trịnh .

"Mẹ có thể đảm bảo với con cho dù sau này chúng ta không còn là người một nhà nữa thì công việc của con ở khách sạn cũng không bị ảnh hưởng gì ." Bà Trịnh biết Đồng Đồng nghĩ gì nên mới đưa ra điều kiện để dụ dỗ cô .

"Mẹ không sợ con sẽ đục khoét ngân quỹ hay là làm việc kinh doanh xuống dốc sao ạ ?"

"Người xưa hay nói muốn biết một cô gái có phẩm hạnh như thế nào thì phải nhìn xem mẹ của cô ấy . Mẹ và mẹ con là bạn thân từ nhỏ tới lớn chẳng lẽ mẹ không biết mẹ con là người như thế nào sao , mẹ con tốt như vậy thì không thể nào dạy con thành người xấu được . Có đúng không ?" Bà Trịnh cười nói với Đồng Đồng .

"Cảm ơn mẹ đã tin tưởng con . Nhưng , mẹ cho con chút thời gian để suy nghĩ nha mẹ ." Đồng Đồng thật sự cảm động trước sự tin tưởng của bà Trịnh nên suy nghĩ hơi có chút lung lay .

Bà Trịnh gật đầu nên Đồng Đồng xin phép về phòng nhưng chưa đi tới cửa thì bà Trịnh gọi cô rồi đưa cô một tấm thiệp : " À đúng rồi ! Vài hôm nữa là đám cưới cháu trai bạn của ba con , hôm đó mẹ bận nên con thay mặt mẹ đến đó tặng quà chúc mừng nhé ."

"Vâng ạ ." Đồng Đồng nhận tấm thiệp rồi đi về phòng .

Về đến phòng Đồng Đồng ngã xuống giường lấy gối trùm lên đầu , cô để bé Kiệt tự chơi một mình ở bên cạnh . Tuấn Khải thấy Đồng Đồng như vậy nên ra hiệu cho cô sang phòng bên cạnh .

Từ khi về nhà này đến giờ đây là lần đầu tiên Đồng Đồng bước vào phòng mà Tuấn Khải đang nằm . Thấy Tuấn Khải nằm trên chiếc giường trắng hơi thờ đờ đều đều như đang ngủ say khiến Đồng Đồng có một cảm giác rất lạ .

"Đẹp trai đúng không ?" Tuấn Khải đứng sau lưng Đồng Đồng thấy cô nhìn cơ thể mình chăm chăm nên lên tiếng hỏi .

"Ừ đẹp . Không phải đâu , chỉ là , chỉ là tôi thấy anh giống người rừng thôi . Nhìn mặt anh đi , toàn râu với râu thôi , tóc thì dài như vậy nữa ." Đồng Đồng bị hỏi nên theo quán tính trả lời nhưng sau đó cô nhận ra mình nói sai rồi bèn lập tức sửa lại .

"Hay tôi giúp anh cạo nhé ?" Đồng Đồng hợp thức việc cô muốn chạm vào mặt Tuấn Khải và muốn trêu anh nên lấy lý do , sau đó không để anh trả lời cô đã chạy đi tìm dụng cụ để giúp anh cạo râu .

Tuấn Khải chống cằm nhìn Đồng Đồng dùng chun cột tóc ở phía trước trán anh lên , rồi thoa kem lung tung trên mặt anh sau đó cô cười nham hiểm cầm dao cạo từ từ cạo râu cho anh .

"Anh nghĩ xem , tôi chỉ mới sống chung với mẹ có hai tháng thôi mà mẹ đã tin tưởng giao cho tôi quản lý việc kinh doanh của gia đình . Có phải là mẹ quá tin người rồi không ?" Đồng Đồng đang im lặng tập trung cạo râu thì đột nhiên hỏi .

"Thật ra mẹ chỉ tin tưởng cô , từ trước tới giờ mẹ chưa bao giờ tin người ngoài ." Tuấn Khải ngắm gương mặt chăm chú của Đồng Đồng khiến anh cảm thấy vui vẻ : thì ra cảm giác được cô gái mình thích chăm sóc là như vậy , lúc trước toàn là anh phải chăm sóc nhường nhịn cho người phụ nữ kia , cô ấy chưa từng hỏi xem anh muốn gì ? Anh có vui không ?

"Cô cứ đồng ý giúp mẹ quản lý việc kinh doanh đi , đừng lo rằng cô không làm được . Mẹ chưa công bố với bên ngoài là tôi hôn mê , người khác chỉ biết tôi bị tai nạn chưa khoẻ hẳn nên mới không đi làm . Bây giờ chỉ cần cô nhận lời mẹ , tôi sẽ giúp cô giải quyết công việc ." Tuấn Khải không biết đến lời hẹn ba năm của bà Trịnh với Đồng Đồng , anh chỉ nghĩ cô lo lắng mình không đủ sức quản lý công việc nên mới đưa ra đề nghị với cô .

Đồng Đồng lại lần nữa im lặng vừa suy nghĩ vừa cẩn thận giúp Tuấn Khải cạo râu . Tuấn Khải thấy cô không nói gì thì cũng tiếp tục chống cằm nhìn cô chăm chú làm việc .

Bà Trịnh nhìn qua khe cửa thấy Đồng Đồng đang vừa cạo râu vừa nói chuyện với Tuấn Khải đang nằm trên giường thì rất vui . Bác sĩ bảo cần phải thường xuyên trò chuyện với Tuấn Khải mới khiến anh mau chóng tỉnh lại nhưng bà bận rộn nhiều việc nên không thể nói chuyện với con trai được , bây giờ xem như Đồng Đồng đang giúp bà gọi Tuấn Khải dậy .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5.1

Hôm sau khi ăn sáng Đồng Đồng đã bàn bạc với bà Trịnh về chuyện cô sẽ giúp bà quản lý việc kinh doanh của gia đình nhưng song song đó vẫn sẽ đi làm ở công ty hiện tại , bà Trịnh lo Đồng Đồng không cần đảm đương nhiều việc cùng một lúc như vậy thì nhận được lời bảo đảm của cô nên bà đành chấp nhận .

Sau khi dùng xong bữa sáng thì bà Trịnh đi đến bệnh viện tiện đường nên đưa bé Kiệt tới trường luôn . Đồng Đồng chỉ còn một mình ở nhà , buồn chán nên cô chỉ có thể nằm xem tivi .

"Mấy ngày nay mưa bão đột nhiên xuất hiện ở tỉnh G khiến cho giao thông bị đình trệ , những con sông gần đó do mực nước đột ngột tăng nên bắt đầu có dấu hiệu dâng lên tạo ra lũ ... .."

* là là lá lá la ....*

"Alô , Lạc Lạc em khỏe không ?" Đồng Đồng nhận được điện thoại .

"Em vẫn khỏe ạ . Ngày mai em về nước nên chị ra đón em được không ?"

"Ngày mai ? Em đã báo với ba mẹ chưa ? Còn Triển Phong nó có về cùng em không ?" Đồng Đồng ngạc nhiên nên hỏi dồn dập .

"Vâng , ngày mai đó chị . Em định cho ba mẹ một bất ngờ nên chị giúp em giữ bí mật nha . Còn anh thì đã về trước rồi nhưng anh nói đang cùng đoàn khảo cổ đi tỉnh G , anh nói khi nào xong việc anh sẽ về thẳng nhà luôn ." Lạc Lạc thật thà nói .

Nghe nói tới tỉnh G , Đồng Đồng hơi thất thần một chút vì trên tivi đang đưa tin mưa bão bất thường ở tỉnh G nên cô lo không biết em trai có bị sao không . Đồng Đồng trò chuyện với Lạc Lạc một lúc thì mới cúp điện thoại .

"Có chuyện gì sao ?" Tuấn Khải ngồi bên cạnh Đồng Đồng hỏi .

Đồng Đồng lo lắng cho Triển Phong , cô đang cố gắng gọi điện liên lạc nên không để ý câu hỏi của Tuấn Khải .

"Chào tình yêu , sao chị lại nhớ mà gọi cho em vậy ?" Khuôn mặt Triển Phong xuất hiện trên màn hình điện thoại .

"Em đang ở đâu vậy ? Chị nghe thấy tiếng mưa rất lớn ." Đồng Đồng cuối cùng cũng gọi được cho Triển Phong thì vui mừng hỏi .

"Chỗ của em đang bị bão nên em vẫn chưa về được , chị đừng lo , trên đài khí tượng đã thông báo khoảng hai ngày nữa hết bão lúc đó giao thông sẽ được khôi phục . Hai ngày nữa em về thì chị phải chuẩn bị một bữa hoành tráng lễ đề chúc mừng em thuận lợi tốt nghiệp đấy ." Triển Phong cười trấn an Đồng Đồng .

Thấy em trai không sao nên Đồng Đồng dặn dò vài câu rồi mới tắt điện thoại , khi xoay qua cô đã thấy Tuấn Khải người toàn máu me đang từ từ tiến lại gần cô .

Tuấn Khải thấy Đồng Đồng chỉ lo nói chuyện với một người con trai không thèm để ý tới anh , người đó lại còn gọi cô là tình yêu khiến anh cảm thấy khó chịu . Để trút sự khó chịu này ra nên Tuấn Khải quyết định dùng chứng sợ máu của Đồng Đồng để dọa cô .

"Anh đang nói chuyện với ai vậy ?" Một cô gái lướt đến trước mặt Triển Phong chống cằm nhìn anh hỏi .

"Au ,cô đừng có xuất hiện đột ngột như vậy được không ? Sẽ dọa chết người đấy ." Triển Phong gạt mình suýt tí nữa là đánh rơi điện thoại .

"Bên cạnh người mà anh nói chuyện lúc nãy tôi thấy có một làn khí xám xung quanh cô gái đó ."

"Khí xám ? Cô đùa tôi hả , không phải cô nói con người khi chết chỉ có hai dạng khí thôi sao ?" Triển Phong lấy hai tay nhéo má của Hải Đường nói .

"Này , đã nói không được nhéo má tôi nữa mà . Đúng là khi chết thì có hai dạng khí : khí trắng là những người ra đi bình yên , khí đen là của oán linh nhưng vẫn còn một loại khí xám là của người đang đứng giữa ranh giới sống chết đấy ." Hải Đường gạt tay Triển Phong ra rồi ôm lấy má lui về sau . Cô

thật sự không hiểu, cô có thể chạm vào mọi vật vì cô đã chết lâu rồi nên cố tập nhiều thành quen mới có thể chạm thoải mái nhưng cái người này tại sao lại có thể chạm vào cô được chứ? Hải Đường lại nhớ tới lần đầu hai người chính thức gặp mặt:

* Khi về đến khách sạn Triền Phong đã chui ngay về phòng nghiên cứu hồ lô bằng ngọc. Chạm tới chạm lui không hiểu sao đột nhiên cái hồ lô phát sáng sau đó thì một cô gái mặc trang phục cổ xuất hiện, Triền Phong không những không bị dọa ngược lại anh còn cảm thấy thú vị nên trêu chọc con ma đó.

Hải Đường cảm thấy rất mất mặt, thân là một con ma lâu năm lại không dọa được người con trai này còn bị trêu cho phát khóc. Sau khi bị uy hiếp Hải Đường đành kể lại quá khứ của mình cho anh ta nghe.*

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 6

"Chẳng lẽ là định mệnh sao?" Đồng Đồng xem tám thiệp mời mà bà Trịnh đưa cho cô thì thờ dãi.

"Có chuyện gì?" Tuấn Khải nằm bên cạnh Đồng Đồng nhướn mắt hỏi nhưng không nghe cô trả lời.

"Nè, giận thật hả? Tôi chỉ đùa thôi mà." Tuấn Khải lướt đến trước mặt Đồng Đồng ngồi xổm xuống đối diện với cô.

"Sao phải giận? Tôi đâu có quen biết anh." Đồng Đồng bĩu môi nói, cái người này lợi dụng vì cô bị chứng sợ máu nên dọa cô suýt ngất đúng là già mà không đứng đắn.

"Được rồi, đừng giận nữa. Tôi hứa sau này không dọa cô nữa được không?" Tuấn Khải xuống nước năn nỉ Đồng Đồng, hiện tại chỉ có mình Đồng Đồng nói chuyện được với anh nếu lỡ làm cô giận rồi bỏ đi thật thì cuộc sống sau này của anh sẽ rất bế tắc.

"Thật không? Nếu anh lại dọa tôi thì sao?" Đồng Đồng thấy Tuấn Khải xuống nước rồi nên cũng không làm khó.

"Ừm, vậy nếu sau này tôi dọa cô, cô cứ việc cắt tóc tôi đi." Tuấn Khải cắn răng nói.

Nghe được lời đảm bảo của Tuấn Khải nên Đồng Đồng bật cười, hôm qua anh sống chết không cho cô động vào tóc mình sợ ảnh hưởng nhan sắc, hôm nay lại phải đem nhan sắc ra để đảm bảo thì cô đương nhiên ok rồi.

"Thiệp mời này là đám cưới của Lâm Gia Dương với Huỳnh Mỹ Lệ." Lúc này Đồng Đồng mới chịu trả lời câu hỏi của Tuấn Khải.

"Cô đi dự không? Nếu không muốn đến đó thì gửi quà là được rồi." Tuấn Khải lo lắng nhìn Đồng Đồng.

"Đi, đương nhiên là đi. Bọn họ muốn tôi mất mặt thì tôi sẽ khiến bọn họ không được như ý muốn." Đồng Đồng nhìn tám thiệp cười.

Bé Kiệt không biết vào phòng từ bao giờ, thẳng bé bò lên giường ôm lưng Đồng Đồng rồi dụi đầu vào lưng cô.

"Bé Kiệt sao vậy con? Có ai bắt nạt con sao?" Đồng Đồng xoay người qua ôm thẳng bé vào lòng xoa đầu nó hỏi.

"Các bạn nói con không có mẹ nên không muốn chơi chung với con." Bé Kiệt hất hất cái mũi nói.

Đồng Đồng nghe vậy thì nhìn sang Tuấn Khải thấy sắc mặt anh cũng không tốt lắm.

"Vậy di làm mẹ của con được không?" Đồng Đồng im lặng một lúc rồi vỗ nhẹ lưng bé Kiệt nói.

"Thật không ạ? "Bé Kiệt ngẩng đầu lên rụt rè hỏi.

Thấy Đồng Đồng cười gật đầu thì thẳng bé nhảy ngay xuống giường vui mừng hét ầm lên rồi chạy ra ngoài. Đồng Đồng chỉ kịp gọi theo bảo cẩn thận thì thẳng bé đã chạy đi mất.

"Tại sao cô lại thương yêu bé Kiệt? Không phải mẹ kế luôn ghét con chồng sao?" Tuấn Khải không nằm dài trên giường nữa mà ngồi nhìn ra ngoài ban công.

"Trẻ con vô tội, tâm hồn chúng trong sáng như vậy nên đương nhiên phải nuôi dưỡng chúng bằng tình yêu thương. Với lại bé Kiệt khó khăn lắm mới mở lòng với tôi, tôi cũng không thể khiến thẳng bé có một tuổi thơ không trọn vẹn được." Đồng Đồng vừa đi vào nhà tắm vừa nói, cô phải đi ngủ sớm để mai còn đón Lạc Lạc nữa.

Đồng Đồng tắm rửa xong thì chui vào chăn nhưng cô thấy Tuấn Khải vẫn ngồi yên một chỗ không có ý định đi khỏi giường. Nghĩ rằng Tuấn Khải đang nhớ tới vợ cũ nên cô cũng thông cảm cho anh ngồi một lát, Đồng Đồng coi như mình làm việc tốt nhưng Đồng Đồng sẽ không ngờ người này buổi tối khi

cô ngủ say sẽ chui lên giường nhìn cô ngủ.

Sân bay:

Đồng Đồng đứng ở lối chờ ngõ nghiêng xung quanh tìm Lạc Lạc.

"Chị, nhớ chị quá đi." Lạc Lạc chạy tới ôm chầm lấy Đồng Đồng.

"Em gây hấn đấy Lạc Lạc, đi thôi chúng ta tạo bất ngờ cho ba mẹ." Đồng Đồng xoa mặt Lạc Lạc đau lòng nói, đưa em gái mập mạp trắng trẻo của cô giờ lại gầy như vậy ai mà không đau lòng chứ.

"Đi nhanh thôi chị, em cũng muốn gặp ba mẹ lắm rồi." Lạc Lạc ôm lấy cánh tay Đồng Đồng cười nói.

Hai chị em của Đồng Đồng vừa đi đến chỗ đỗ xe thì một cô gái khoác tay một người đàn ông đi ngang qua họ, Đồng Đồng vừa thấy cô gái đó thì lập tức đuổi theo, Tuấn Khải cũng đi theo sau Đồng Đồng nhưng nếu Đồng Đồng quay lại sẽ thấy sắc mặt anh rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 6.1

Đồng Đồng gọi một lúc thì hai người phía trước dừng lại.

"Cô gọi tôi sao?" Triệu Tú Chi ngạc nhiên nhìn Đồng Đồng hỏi.

"Đúng là cô rồi." Đồng Đồng mừng rỡ nói.

"Chuyện là thế này, khoảng hai tháng trước tôi và cô có va vào nhau ở sân bay, lúc đó chúng ta có cầm nhầm đồ của đối phương nên giờ tôi muốn trả lại cho cô." Thấy hai người trước mặt lộ vẻ khó hiểu nên Đồng Đồng mới giải thích.

"À, chiếc váy của tôi." Triệu Tú Chi biểu hiện như chợt nhớ ra nhưng thực tế là đang đánh giá Đồng Đồng.

Đồng Đồng mặc quần áo bình thường không phải hàng hiệu, trang điểm cũng qua loa nhìn sơ qua thì giống như là một cô gái văn phòng bình thường nên Triệu Tú Chi hơi có chút không muốn tiếp xúc với Đồng Đồng.

"Cô bé không nhớ tôi sao?" Lúc này người đàn ông đi bên cạnh Triệu Tú Chi mới đột nhiên lên tiếng.

"Chú bác sĩ!" Đồng Đồng nheo mắt nhìn một lúc mới nhớ ra người đàn ông này.

"Sao chú là chú nữa rồi? Cô bé lớn lên trông khác hẳn lúc trước nhỉ!?" Trịnh Trí Thành theo thói quen xoa đầu Đồng Đồng.

Triệu Tú Chi thấy chồng mình thân thiết với cô gái này thì cả người như dính chặt vào Trịnh Trí Thành.

"Đây là anh họ cũng là bạn thân của tôi." Tuấn Khải trầm giọng nói bên tai của Đồng Đồng.

"Nếu chị là bạn gái của anh Trí Thành thì tốt quá, vài hôm nữa rảnh tôi sẽ gửi váy của cô đến trả. Cũng hy vọng cô gửi lại cho tôi đồ trong hộp lúc trước." Sau khi nghe Tuấn Khải nói thì Đồng Đồng thoải mái hơn, cô không cần xin cách liên lạc nữa trực tiếp gửi đến chỗ bác sĩ Trịnh là được rồi.

"Tôi là vợ của anh ấy." Triệu Tú Chi nghe Đồng Đồng nói thì lập tức đánh dấu chủ quyền.

"Được rồi Đồng Đồng, khi nào thuận tiện em gọi điện thoại để tôi tới lấy là được." Trịnh Trí Thành hơi nhũn mày vì hành động của Triệu Tú Chi.

"Vây tốt quá, hôm nay em có việc rồi nên xin phép đi trước ạ. Chào anh chị." Đồng Đồng thấy sắc mặt Tuấn Khải không tốt thì nghĩ chắc anh và bác sĩ Trịnh có bất hòa, tốt nhất là cô nên nhanh chóng rời đi.

Trí Thành thấy Đồng Đồng lên xe mà tài xế lại rất giống tài xế của nhà cô mình nên anh hơi nghi ngờ về mối quan hệ của Đồng Đồng với nhà họ Phương. Triệu Tú Chi thấy chồng mình nhìn theo Đồng Đồng thì khó chịu kéo tay anh đi nhanh ra xe.

Suốt cả đường đi Tuấn Khải đều bày ra khuôn mặt đen thui, hai đầu chân mày nhíu chặt đến mức sắp dính vào nhau. Mặc kệ Đồng Đồng hỏi gì anh đều không trả lời làm cho Đồng Đồng bức mình nên bỏ mặc anh, cô chỉ lo nói chuyện với Lạc Lạc.

"Ông xã , cô gái lúc này là người quen của anh sao ?" Triệu Tú Chi vừa soi gương sửa sang lại tóc vừa hỏi Trí Thành đang lái xe .

"Ừ ."

"Nhìn hai người có vẻ rất thân thiết . " Triệu Tú Chi tiếp tục hỏi .

"Ừ . " Trí Thành vẫn tập trung lái xe .

"Có chuyện gì vậy anh ?" Triệu Tú Chi định tiếp tục hỏi Trí Thành nhưng đột nhiên có điện thoại .

"Tú Chi , thằng Kiệt được bà nội nó đón đi rồi đó ."

"Đón đi ? Tại sao anh lại để họ đưa nó đi ?" Triệu Tú Chi hạ giọng xuống thật nhỏ .

"Mấy mấy tháng rồi không gửi tiền sinh hoạt về , người nhà nội nó đưa tiền yêu cầu tao đưa nó cho họ nên tao đưa thôi . Nhưng tao thấy có lẽ mấy bỏ lỡ một núi tiền rồi , nhìn bà nội của thằng Kiệt có vẻ giàu có lắm ."

"Giàu có , buồn cười thật đấy anh . Nếu nhà họ giàu có thì đã không để con trai mình ở ngoài chịu cực khổ tới nhà cũng phải đi thuê . " Triệu Tú Chi cười mỉa mai , lợi dụng lúc Trịnh Trí Thành vào cửa hàng tiện lợi mua chút đồ nên cô ta mới nói chuyện không nề nang như vậy .

Sở dĩ Triệu Tú Chi xem thường Tuấn Khải nhất quyết đòi ly hôn cho dù đang mang thai vì cái mà Triệu Tú Chi thấy chính là một Phương Tuấn Khải không có gì cả : không nhà , không xe , không tài sản . Do tính cách không chịu thua ai nên Triệu Tú Chi quyết tâm phải đá người chồng " ba không " này đi sau đó tìm một người đàn ông " ba có " để mà gả bất chấp sự phản đối của cả nhà bên chồng , bất chấp bỏ rơi đứa con vừa ra đời của mình . Chỉ vì danh lợi như phù du mà Triệu Tú Chi từ một cô gái đơn thuần dần dần biến bản thân trở thành một người phụ nữ không từ bất cứ giá nào để đoạt được thứ mà mình mong muốn .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 7

"Lạc Lạc, em vào nhà đi. Chị còn có chút việc phải đi trước, em giúp chị chào ba mẹ nhé." Sau khi đến nhà thì Đồng Đồng nói với em gái.

"Sao chị không vào cùng với em? Chị có chuyện gì đúng không?" Lạc Lạc kéo tay Đồng Đồng hỏi.

"Không có gì đâu, chị thật sự có việc bận. Được rồi, em mau vào nhà đi ba mẹ rất nhớ em đó." Đồng Đồng xoa đầu Lạc Lạc cười nói.

Lạc Lạc tuy còn nghi ngờ nhưng vẫn nghe lời Đồng Đồng, cô ôm lấy Đồng Đồng rồi mới xuống xe đi vào nhà.

"Đi thôi chú." Đồng Đồng tựa vào ghế, nhìn qua kính chiếu hậu cô có thể thấy được ba mẹ đang vui mừng ôm Lạc Lạc.

"Tại sao cô không vào nhà cùng em gái?" Tuấn Khải ngồi bên cạnh thấy Đồng Đồng im lặng thì hỏi.

"Bộ dạng tôi như vậy nếu để ba mẹ thấy được không phải làm họ lo lắng hơn sao!? Tốt nhất là không vào." Đồng Đồng viết tin nhắn trên điện thoại cho Tuấn Khải đọc, viết như vậy nếu người khác nhìn vào thì chỉ nghĩ là cô nghịch điện thoại, không nghi ngờ như lúc cô đeo tai nghe. Trả lời Tuấn Khải xong thì Đồng Đồng yên lặng nhìn ra cửa sổ: thật ra là cô sợ khi vào nhà rồi gặp được ba mẹ thì cô lại không muốn trở về nhà họ Phương, như vậy thì mẹ chồng cô và bé Kiệt sẽ như thế nào đây. Những suy nghĩ này Đồng Đồng không muốn nói với Tuấn Khải, cô không muốn anh cảm thấy rằng cô đang miễn cưỡng bán thân.

Buổi tối, Đồng Đồng nằm trên ghế bên ngoài ban công nhìn lên trời, Tuấn Khải cũng nằm trên chiếc ghế bên cạnh.

"Tuấn Khải, anh với bác sĩ có mâu thuẫn sao?" Đồng Đồng đột nhiên quay sang hỏi.

"Không. Cô có muốn nghe một câu chuyện không?" Tuấn Khải vẫn nhìn lên trời hỏi ngược lại Đồng Đồng.

"Năm năm trước có một người anh chàng quen biết một cô gái khi cả hai cùng trong nhóm leo núi. Do bản tính thích lo chuyện bao đồng nên anh ta đã nhận việc giúp cô gái ấy hoà nhập với mọi người trong nhóm, do tiếp xúc lâu nên hai người dần nảy sinh tình cảm nhưng khi anh ta thừa chuyện với gia đình thì nhận được sự phản đối của ba mẹ, do tình yêu với cô gái quá lớn và cũng do trách nhiệm nên anh ta tuyệt giao với gia đình tự mình ra ngoài làm việc để nuôi gia đình nhỏ của mình. Anh ta từ một công tử nhà giàu lại trở thành một nhân viên nhỏ lương ba cọc ba đồng tới tiền nhà cũng không đủ trả, không muốn cô gái ấy chịu uất ức nên anh ta ngoài làm nhân viên nhỏ còn đi làm thêm khắp nơi từ nhân viên trạm xăng cho tới phục vụ quán ăn. Rồi một hôm cô gái đó chịu không nổi cuộc sống như vậy nên gây chuyện chia tay với anh ta, cô gái trở về nhà anh trai mình mang theo cả đứa con sắp ra đời của

anh ta. Anh chàng đó suy sụp rất lâu, cứ tưởng như anh ta sẽ không vực dậy được thì anh ta nhận được tin cô gái sinh rồi, sinh một bé trai, anh ta vội chạy đến bệnh viện nhưng chỉ nhìn con được một chút thì anh trai cô gái đã ném một xấp hoá đơn vào mặt anh. Sau khi anh thanh toán xong thì họ không cho anh đến gần đứa bé nữa..." Tuấn Khải thấy Đồng Đồng không lên tiếng nên xoay sang nhìn thì thấy cô đã ngủ rồi, anh chỉ bật cười rồi tập trung tinh thần đem một cái chăn dày ra đắp lên người cô. Sau lần Đồng Đồng gặp nguy hiểm ở khách sạn, Tuấn Khải đã cố gắng tìm ra cách để chạm vào mọi thứ, cuối cùng anh cũng làm được tuy chỉ là vài thứ lặt vặt nhưng Tuấn Khải tin chỉ cần cố gắng một chút anh có thể chạm vào mọi thứ giống như người bình thường.

Tuấn Khải cứ nằm nhìn Đồng Đồng như vậy, sau khi nói chuyện với cô khiến tâm trạng thoải mái hơn tuy là anh không biết cô gái đang ngủ kia nghe được bao nhiêu phần trăm câu chuyện anh anh. Đồng Đồng khi ngủ rất giống một đứa trẻ, cô luôn đá chăn xuống đất nên Tuấn Khải phải luôn giúp cô nhặt lên. Bé Kiệt không biết từ đâu đi ra ban công, nhìn thấy Đồng Đồng ngủ nên thằng bé cũng trèo lên người Đồng Đồng nằm ngủ, may mà ghế đủ rộng không thì đã té bẻ trán rồi. Tuấn Khải bất đắc dĩ phải đem thêm một cái chăn đắp lên cho thằng bé, sẵn tiện đẩy cái ghế của anh đến sát ghế của Đồng Đồng rồi cố gắng đưa bé Kiệt xuống đó nằm tránh cho khi Đồng Đồng trở người thì bé Kiệt sẽ té xuống đất. Làm xong mọi việc Tuấn Khải ngồi bên cạnh, nhìn hai người đang ngủ say trước mặt đột nhiên anh cảm thấy ảm áp vì đây là hình ảnh mà lúc trước anh luôn nghĩ đến nhưng không thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 7.1

"Hắt xì ..."

"Hai mẹ con bị cảm sao ?" Bà Trịnh thấy Đồng Đồng và bé Kiệt cứ liên tục hắt xì thì hỏi .

"Chắc vậy rồi ạ , đêm qua con ngủ quên ngoài ban công , thằng nhóc này không biết sao cũng ngủ bên cạnh con nên sáng nay mới bị cảm luôn đó mẹ ." Đồng Đồng xoa xoa mũi nói .

"Vậy hôm nay con đưa thằng bé đi khám rồi lấy thuốc không cần đi học đâu . À , sẵn tiện con đi chọn mua lễ phục và quà để tối đi dự tiệc giúp mẹ nhé ." Bà Trịnh nói với Đồng Đồng tiện thể đưa cho cô một tấm thẻ rút tiền .

"Đừng có từ chối , đây coi như tiền tiêu vặt mẹ cho con thôi . Mặt khẩu là sinh nhật của con ." Thấy Đồng Đồng định từ chối nên bà Trịnh nói trước .

Đồng Đồng bất đắc dĩ nhận lấy . Sau khi ăn sáng xong thì Đồng Đồng đưa bé Kiệt đi khám rồi hai mẹ con đi chọn quà .

--- -----

"Ba mẹ , chào buổi sáng ạ !" Lạc Lạc từ trên gác đi xuống ôm mẹ Lâm .

"Đợi một chút là ăn được rồi . Đêm qua ngủ ngon không con ." Mẹ Lâm cười nói với Lạc Lạc .

"Ngủ ngon lắm ạ . Nhưng mà mẹ ơi , tại sao chị lại kết hôn gấp như vậy ạ ? Với lại nhà chồng của chị ra sao mẹ có biết không ạ ?" Lạc Lạc bẻ một mẫu bánh mì để vào miệng nhai .

"Nhà chồng của chị con là bạn thân của ba mẹ , con không cần lo đâu ." Ba Lâm từ phòng khách đi vào , ông xoa đầu Lạc Lạc nói .

Lạc Lạc gật đầu , sau đó bắt đầu kể chuyện khi cô đi du học cho ba mẹ Lâm nghe .

--- -----

Đồng Đồng chọn một cặp đồng hồ nam đá quý làm quà của bà Trịnh , còn quà cô sẽ tặng là một bộ đồ ngủ sexy có đệm ngực .

"Đồ ngủ sexy có đệm ngực ? Đồng hồ ?" Tuấn Khải khoanh tay đứng nhìn Đồng Đồng đang vui vẻ xem người bán hàng gói quà .

"Tôi muốn nhắc nhở bọn họ thời gian có thể thay đổi mọi thứ , kể cả ..." Đồng Đồng cười nhỏ giọng nói

"Kể cả gì ?" Tuấn Khải xích lại gần cô ghé tai hỏi .

"Muốn nghe thật hả ?"

"Ừ ." Tuấn Khải gật đầu

"Kể cả * bươi * cũng có thể thành * mướp * nên tôi mới tặng đồ ngủ sexy có đệm ngực đấy ." Đồng Đồng nhếch miệng cười nhìn mặt Tuấn Khải đang chuyển thành màu đỏ .

"Mẹ , con muốn ăn bưởi ." Bé Kiệt ngồi bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu lên nói một câu làm Đồng Đồng suýt chút trượt té .

"Ha ha , thằng bé muốn ăn * bưởi * kia . Cơ mà cô chắc không có đâu nhì ." Tuấn Khải bật cười trêu ghẹo Đồng Đồng .

Đồng Đồng chỉ có thể lờm Tuân Khải sau đó thanh toán tiền rồi dẫn bé Kiệt đi đến tầng bán thực phẩm mua bưởi .

Tuân Khải đi phía sau lắc đầu cười : nếu hai người kia nhận được quà và biết ý nghĩa của nó có phải sẽ giận đến thổ huyết không !?

Buổi tối tại nhà của Lâm Gia Dương khách khứa đều tới rất đông .

Đồng Đồng mặc váy cúp ngực đơn giản

nắm tay bé Kiệt đi vào .

"Xin chào bác ạ !" Đồng Đồng chào hỏi ông Lâm .

"Cháu là ?" Ông Lâm nheo mắt nhìn Đồng Đồng .

"Cháu là con dâu nhà họ Phương , hôm nay mẹ chồng cháu phải đến bệnh viện với ba chồng nên nhờ cháu đến đây gửi lời chúc mừng đến bác và gia đình ạ ." Đồng Đồng đặt quà trên quầy tiếp khách rồi ký tên .

Sau khi chào hỏi xong Đồng Đồng lại đưa bé Kiệt vào nơi đãi tiệc , cô nhìn xung quanh thì thấy Boss và Minh Ngọc đang ghé tai nói chuyện .

"Boss , Minh Ngọc ." Đồng Đồng đi đến gọi họ .

"Đồng Đồng , hôm nay cậu đẹp lắm đấy . "Minh Ngọc nhìn Đồng Đồng rồi đến bên cạnh cô .

"Đồng Đồng , có tiết mục gì đặc biệt không ?" Lâm Gia Hào cũng đến đứng bên cạnh Đồng Đồng nhỏ giọng nói .

"Tùy cơ ứng biến thôi Boss nhưng mà quà tặng thì rất ý nghĩa ." Đồng Đồng cười cười khiến Gia Hào và Minh Ngọc hơi nổi da gà . Những người trong công ty đều biết Đồng Đồng bình thường rất giống một cô gái trầm tính nhưng thật ra mỗi khi cô cười như vậy thì chắc chắn có biến , hai lần đánh khách hàng cô đều cười như vậy và còn nhiều chuyện kinh dị khác nữa .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 8

Sau khi nhạc đệm vang lên , cô dâu và chú rể khoác tay nhau đi vào lễ đường , mọi người đồng loạt vỗ tay chúc mừng .

Khi hai bên nhà trai gái đều phát biểu xong thì đến lúc cô dâu , chú rể đi mời rượu . Đúng lúc này ở cửa phòng tiệc xuất hiện một nhóm bốn cô gái ăn mặc , trang điểm đều rất quyến rũ đang tiến tới chỗ hai vợ chồng Lâm Gia Dương .

Đồng Đồng nháy mắt ra hiệu cho Gia Hào và Minh Ngọc nhìn ra cửa . Cả ba người Đồng Đồng chọn vị trí một góc phòng tiệc để dễ dàng quan sát xung quanh sau đó thì đứng xem kịch vui .

Bốn cô gái đó đi đến trước mặt Lâm Gia Dương thì dừng lại , trên mặt Lâm Gia Dương hiện lên chút bối rối nhưng Huỳnh Mỹ Lệ đã lập tức đứng chắn trước mặt anh ta . Cô gái mặc váy đen trễ vai trực tiếp đẩy nhẹ Huỳnh Mỹ Lệ sang một bên rồi nắm lấy cổ áo Lâm Gia Dương kéo anh ta đến gần sau đó cô ta ngang nhiên hôn Lâm Gia Dương .

"Cô Huỳnh bình tĩnh đi , tôi chỉ là hôn để chia tay Gia Dương thôi cô không cần tức giận đâu . Đây là quà mừng cưới của hai người , đến khi tan tiệc hãy mở nhé ." Trước khi Huỳnh Mỹ Lệ phát điên thì cô gái đó buông Lâm Gia Dương ra , cười nói .

Đồng Đồng lắc đầu , Huỳnh Mỹ Lệ ghét nhất là ai nhắc nhở cô ta nếu cô gái kia nói là tan tiệc hãy mở quà thì chắc chắn Huỳnh Mỹ Lệ sẽ mở ngay tại chỗ , như vậy người mất mặt chỉ có Huỳnh Mỹ Lệ thôi .

Quả nhiên như Đồng Đồng đoán , Huỳnh Mỹ Lệ lập tức mở món quà của cô gái kia ra .

"Ồ ....." Tất cả mọi người trong bữa tiệc đều ồ lên sau đó thì che miệng cười , có người không nể mặt còn cười thật to , mấy cô gái thì đỏ mặt khi nhìn thấy món quà kia .

Đồng Đồng cố gắng nhịn cười lấy tay che mắt bé Kiệt lại , còn Gia Hào và Minh Ngọc thì cười rung cả người . Tuân Khải cũng theo quán tính lấy tay

che mắt Đồng Đồng nhưng anh chợt nhớ ra bản thân chỉ là linh hồn nên đành khoanh tay đứng cạnh cô .

Huỳnh Mỹ Lệ và Lâm Gia Dương tức giận đến cả gương mặt đều đỏ bừng . Trên sàn là " Ba mươi sáu tư thế " , một bộ quần áo y tá , còng tay , mấy thứ để chơi SM đều có đủ cả .

"Cao tay thật , không ngờ tên Lâm Gia Dương không chỉ dễ tính mà còn có sở thích biến thái này ." Đồng Đồng lẩm bẩm .

"Đây mới chỉ là chọc tức Lâm Gia Dương thôi vẫn chưa bằng món quà chọc tức Huỳnh Mỹ Lệ của cô mà ." Tuấn Khải gác cằm lên đầu Đồng Đồng nói .

"Nếu mở quà thú vị như vậy không bằng hai người mở hết quà của bạn bè tặng ra luôn đi ." Không biết người nào muốn chữa lửa hay muốn hai người Lâm Gia Dương bọn họ mất mặt tiếp nên lớn tiếng nói . Những người xung quanh cũng hòa theo hưởng ứng .

Lâm Gia Dương và Huỳnh Mỹ Lệ bất đắc dĩ phải mở quà , xui xẻo chính là Huỳnh Mỹ Lệ phát hiện ra món quà của Đồng Đồng để lẫn trong núi quà cưới kia . Huỳnh Mỹ Lệ muốn chuyển hướng mấy chuyện mất mặt này qua cho Đồng Đồng hết nên cô ta mở món quà của Đồng Đồng trước .

Lần này cả bữa tiệc lại được trận cười khi anh chàng to mồm yêu cầu mở quà lúc này nhất được tám thiệp rơi ra từ món quà của Đồng Đồng rồi lớn tiếng đọc nó ra .

"Mỹ Lệ chúc mừng cô và Gia Dương kết hôn , hai người đúng là trời sinh một đôi , ngư tầm ngư mã tầm mã . Thời gian có thể thay đổi tất cả , nhất là mấy thứ hàng giả của cô nên tôi đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra món quà này , nếu sau này cô có gỡ hai túi silicon hai bên mà trở thành màn hình phẳng thì cũng đừng tự ti vì váy ngủ cũng có chức năng độn ngực rồi này . Cuối cùng vẫn là chúc hai người hạnh phúc đến đâu bạc răng long , tốt nhất là ở bên nhau đến già luôn ."

Anh ta vừa đọc xong kết hợp với bộ váy ngủ ở trên tay Huỳnh Mỹ Lệ vừa khéo tạo thêm trận cười cho bữa tiệc .

"Đồng Đồng , không ngờ cô lại chân thành chúc phúc họ như vậy ." Gia Hào cười đến nỗi phải tựa vào vai Minh Ngọc mới đứng thẳng được .

"Mẹ , con muốn đi ra kia chơi được không ạ ?" Bé Kiệt kéo tay Đồng Đồng chỉ về phía có vài đứa trẻ đang tụ tập .

"Được rồi con đi đi , nhưng đừng chơi gần hồ bơi đấy ." Đồng Đồng suy nghĩ một chút thì đồng ý .

"Tôi đi theo thằng bé ." Tuấn Khải nói với Đồng Đồng xong thì cũng đi theo sau bé Kiệt .

Thấy không khí đang ngượng ngập nên MC nhanh chóng chuyển chủ đề , mọi người trong bữa tiệc vì nể mặt ông Lâm nên cũng chuyển hướng theo MC đề thay đổi không khí .

Huỳnh Mỹ Lệ tìm xung quanh vẫn không thấy bóng dáng mập mạp của Đồng Đồng nên tức giận tìm có ra ngoài hóng mát . Huỳnh Mỹ Lệ cầm ly rượu đứng ở gần hồ bơi thì nhìn thấy đứa bé hôm trước đi cùng với Đồng Đồng cũng đang chơi đùa ở kế hồ , trên môi cô ta nở một nụ cười .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 8.1

Huỳnh Mỹ Lệ đi đến gần bé Kiệt rồi bất ngờ nắm lấy cổ áo thằng bé.

"Nhóc con, mẹ mày đâu rồi?" Huỳnh Mỹ Lệ gần giọng hỏi.

"Người xấu, cháu không nói cho cô biết đâu." Bé Kiệt cời áo khoác để thoát ra khỏi tay của Huỳnh Mỹ Lệ nhưng do gần hồ nên rất trơn khiến thằng bé mất thăng bằng rơi xuống hồ. Khi Huỳnh Mỹ Lệ tiếp cận bé Kiệt thì Tuấn Khải đã vào gọi Đồng Đồng.

Đồng Đồng chưa đến nơi thì đã nghe * ùm * một tiếng, có người rơi xuống hồ. Tất cả mọi người trong bữa tiệc đều chạy ra xem rốt cuộc có chuyện gì bên ngoài thì chỉ thấy trên tay cô dâu là chiếc áo khoác của trẻ con, trong hồ là một đứa bé đang bị ngạt nước, chưa ai kịp phản ứng gì thì lại thấy một người nhảy xuống hồ.

Đồng Đồng thấy bé Kiệt đang vùng vẫy dưới hồ bơi thì không nghĩ ngợi gì lập tức cời giày nhảy xuống đó, cô bơi đến bên cạnh thằng bé sau đó dùng tay giữ cằm bé Kiệt để mặt bé không tiếp xúc với nước rồi nhanh chóng bơi vào.

Gia Hào và Minh Ngọc đã cầm khăn đợi sẵn phía trên nên nhanh chóng đưa bé Kiệt lên rồi lấy khăn quấn quanh người thằng bé.

"Minh Ngọc cậu giúp tớ lấy cái kính trong túi xách được không?" Đồng Đồng trên người khoác khăn ngồi trên mép hồ bơi nhận lấy kính mà Minh Ngọc đưa rồi đeo lên.

Sau khi lên được bờ bé Kiệt nhào vào lòng Đồng Đồng khóc nức lên, Đồng Đồng vỗ vỗ lưng cho thẳng bé bình tĩnh lại rồi nhờ người đưa bé Kiệt đi hong khô quần áo.

Huỳnh Mỹ Lệ sợ đến nỗi mặt trắng bệch chỉ biết đứng nhìn thì đột nhiên trên mặt bị tát một cái rất mạnh.

"Tôi đã cảnh cáo cô rồi đúng không? Quà là tôi tặng, cô muốn gì thì cứ nhắm vào tôi sao phải đi làm hại một đứa trẻ chứ?" Đồng Đồng tát cho Huỳnh Mỹ Lệ một cái, cái tát này cô đã nhịn gần mười năm rồi lần này coi như trả lại cho cô ta.

"Cô là Lâm Đồng Đồng?" Huỳnh Mỹ Lệ ôm mặt ngạc nhiên hỏi.

"Đúng, tôi chính là Lâm Đồng Đồng." Đồng Đồng trả lời cô ta.

"Lâm Đồng Đồng không phải lợn mập sao? "

"Đúng vậy, sao cô ấy lại khác trước quá vậy?" Những người quen biết Đồng Đồng lúc trước đều xì xào bàn tán.

"Bác Lâm, cháu xin lỗi vì làm mất không khí bữa tiệc. Cháu xin phép về trước ạ!" Không đợi Huỳnh Mỹ Lệ phản ứng, Đồng Đồng đã đi đến chỗ ông Lâm để chào trước.

Gia Hào và Minh Ngọc cũng đi theo Đồng Đồng ra ngoài, Gia Hào cởi áo khoác lên cho Đồng Đồng rồi mới để cô đi. Khi lên xe bé Kiệt luôn ôm chặt Đồng Đồng, có lẽ thằng bé rất sợ nên cho dù ngủ thiếp đi vẫn còn run. Tuấn Khải tức giận ngồi im lặng kế bên, anh không giận Đồng Đồng mà là giận bản thân mình vô dụng. Nếu lúc đó anh là người bình thường thì bé Kiệt đã không té xuống nước, Đồng Đồng cũng không phải nhảy xuống đó thì bộ dạng cô cũng không nhếch nhác như bây giờ.

Suốt cả đêm bé Kiệt đều phát sốt lại hay bị giật mình khiến Đồng Đồng lo lắng cả đêm không ngủ, gần sáng cuối cùng thì thằng bé cũng hạ sốt nên Đồng Đồng tranh thủ chợp mắt một chút.

Sáng hôm sau, bà Trịnh thấy Đồng Đồng có vẻ thiếu ngủ nên bảo cô cứ ở nhà hôm khác mới đến gặp các cổ đông trong công ty.

"Con không sao đâu mẹ. Nếu hôm nay con không đến công ty thì sau này trước mặt các cổ đông và nhân viên con không thể nào đứng thẳng lưng được, chúng ta không thể thất hẹn được đâu mẹ." Đồng Đồng lo rằng nếu cô không đến công ty thì sau này uy tín cũng bị ảnh hưởng thì rất khó làm cho nhân viên phục.

Bà Trịnh tuy lo cho Đồng Đồng nhưng điều cô nói là đúng nên bà đành chấp nhận. Bé Kiệt được dì Lan chăm sóc, Tuấn Khải cũng đi theo sát Đồng Đồng vì anh sợ mấy lão già cổ đông sẽ là khó cô.

Khách sạn BM

Bà Trịnh ngồi ở vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, Đồng Đồng ngồi ở ghế của Tuấn Khải lúc trước.

"Mọi người, hôm nay tôi xin chính thức giới thiệu người trong thời gian sắp tới sẽ thay mặt tôi và Tuấn Khải giải quyết mọi công việc của công ty. Đây là Đồng Đồng, con dâu của tôi." Bà Trịnh khác hẳn lúc ở nhà, bà bây giờ mang tới cho người khác cảm giác hơi áp lực.

"Bà Trịnh, bà không đùa đấy chứ? Cô gái trẻ này vừa nhìn là biết không có kinh nghiệm quản lý rồi. Chúng tôi không thể giao tài sản của mình vào tay một người mới như cô ấy được." Một người đàn ông đeo kính nói với giọng khinh thường.

"Lão Trần nói không sai."

"Đúng vậy, đúng vậy...."

"...." Người đàn ông đeo kính khời xướng nên những cổ đông khác cũng rì rầm bàn tán.

"Ông Trần nói không sai, cháu đúng là chưa có kinh nghiệm quản lý công ty. Nhưng cháu có thể đảm bảo rằng sẽ không để mọi người thua lỗ, cháu có thể thít chặt mọi khâu quản lý nhất là khâu đầu vào của nhà hàng, khâu cung cấp hương liệu cho spa hay như khâu quản lý nhân viên để cho tất cả đều có việc làm không ai có thể ngồi chơi ăn lương, hút máu của công ty." Thấy bà Trịnh im lặng nên Đồng Đồng mới đứng lên nói, khi nói câu cuối cô còn cười ẩn ý nhìn qua mấy người cổ đông.

Tuấn Khải đứng bên cạnh Đồng Đồng gật đầu, cô thật sự rất có tiềm năng làm người lãnh đạo. Tuy những gì cô nói đều là thuật lại lời của anh nhưng phong thái tự tin bây giờ của cô mới góp phần khiến cho các cổ đông tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 8.2

"Nói hay lắm, không cần biết cháu có thực lực hay không nhưng chỉ dựa vào cháu có tự tin như vậy thì những người lớn như chúng ta cũng nên cho cháu một cơ hội. "Một người đàn ông khoảng hơn sáu mươi tuổi đột nhiên nói, ông ấy từ khi bắt đầu cuộc họp đều im lặng ngồi đó.

"Đây là ông Không, người nắm giữ 20% cổ phần của công ty. Ông Không rất ít khi lên tiếng trong những cuộc họp nhưng tiếng nói của ông thì lại rất có giá trị trấn áp mấy lão hồ ly kia." Tuấn Khải nói vào tai Đồng Đồng, thật ra anh cũng đang thắc mắc: tại sao ông Không lại nói giúp Đồng Đồng trong khi trước đây ông chưa từng ra mặt nói giúp ai bao giờ.

"Cháu cảm ơn ông đã tin tưởng cháu, cháu hứa sẽ không để ông phải thất vọng." Đồng Đồng cười cảm ơn ông Không.

"Nếu ông Không đã nói vậy thì xem như chúng tôi cho cô một cơ hội. Trong vòng hai tháng phải làm cho doanh số tăng 20%, nếu không làm được thì cô nghĩ cũng đừng nghĩ rằng cô sẽ được bước chân vào căn phòng này một lần nữa." Ông Trần tuy không muốn nhưng vì nể mặt ông Không nên đành phải chấp nhận cho Đồng Đồng quản lý công ty.

"Được rồi, nếu đã thống nhất vậy chúng ta kết thúc cuộc họp ở đây đi." Bà Trịnh thấy cục diện đã đảo ngược nên vui vẻ kết thúc cuộc họp.

Những người trong phòng lần lượt ra ngoài, trước khi đi ông Trần còn quay lại nhìn Đồng Đồng một cái.

"Có lên cô gái, chỉ với chuyện ngày hôm qua trước mặt nhiều người như vậy cháu dám đánh cháu dâu của lão Lâm thì cũng đủ thấy cháu là người can đảm rồi. Ta hy vọng không nhìn lầm người, tiền mua quan tài của ta tất cả đều trong tay cháu đấy." Ông Không nán lại cuối cùng, khi Đồng Đồng đi ngang qua ông đã vỗ vai cô rồi nhỏ giọng nói.

"Ông yên tâm ạ, cháu hứa sẽ giúp ông giữ số tiền này thật tốt ạ." Đồng Đồng chợt nhớ ra khi cô đánh Huỳnh Mỹ Lệ thì ông Lâm muốn đi đến nhưng đã bị giữ lại, thì ra người giữ ông Lâm lại ipp ông Không.

Sau khi rời khỏi phòng họp, bà Trịnh đưa Đồng Đồng đi giới thiệu với các nhân viên rồi hướng dẫn cho cô các công việc của công ty. Đồng Đồng đi theo bà Trịnh, cô luôn chăm chú nghe bà hướng dẫn giải thích.

Một ngày cứ trôi qua như vậy, Đồng Đồng đối với công ty đã có hiểu biết nhất định và nhờ có Tuấn Khải cũng luôn đi theo giải thích giúp cô những chỗ vướng mắc nên những việc đơn giản Đồng Đồng đều có thể tự mình giải quyết. Nhưng chuyện khiến Đồng Đồng đau đầu chính là ba khâu quan trọng trong các khách sạn của công ty đó là khâu đầu vào thực phẩm, khâu chăm sóc khách hàng và khâu quản lý nhân viên đều có vấn đề.

"Những vấn đề này cứ từ từ giải quyết, trước khi gặp tai nạn tôi đã bắt tay vào việc cải tạo lại ba khâu này. Chúng ta bắt đầu từ khâu quản lý nhân sự trước." Tuấn Khải ngồi đối diện với Đồng Đồng trong phòng làm việc ở nhà, anh giúp cô phân tích lợi và hại của những việc sắp tới cô cần làm."Theo tôi thấy ở khâu này có khá nhiều người giữ những chức vụ cao, hưởng lương cao nhưng công việc thì lại không làm được tương xứng với thứ họ được hưởng. Chúng ta có nên cắt giảm không? Vì tôi thấy đa số bọn họ đều là người nhà của mấy vị cổ đông." Đồng Đồng gỡ mắt kính ra nhìn Tuấn Khải hỏi.

"Cắt giảm đương nhiên phải làm nhưng trước tiên cần tìm đủ chứng cứ để có thể khiến bọn họ phải im lặng mà ra đi." Tuấn Khải đứng dậy đi đến trước kết sắt.

Đồng Đồng dựa theo lời Tuấn Khải nói mà lấy được một xấp hồ sơ trong kết sắt. Xấp hồ sơ này là chứng cứ Tuấn Khải thu thập được trong mấy năm qua, chỉ tiếc là anh chưa kịp lật mặt bọn họ thì đã bị tai nạn nên chuyện này mới kéo dài cho đến tận hôm nay. Hai người ngồi trao đổi cho tới tận khuya mới nghỉ, Đồng Đồng vừa ngã xuống giường là ngủ ngay nên chỉ còn một mình Tuấn Khải ngồi suy nghĩ cách giải quyết tốt nhất.

Tình G:

"Anh hai à, anh đem cái thứ đáng ghét này về làm gì vậy?" Hải Đường cố gắng duy trì khoảng cách với thứ Triền Phong đựng trong hộp.

"Cô không thấy thú vị lắm à? Nếu dựa theo những gì cô nói thì cái đầu lâu này cũng thuộc dạng đồ cổ rồi, hướng chi cái thứ mọc phía trên nó lại là một cây ngải đen nữa." Triền Phong vừa lái xe vừa nói với Hải Đường. Cái đầu lâu này anh tìm được lúc quay lại chỗ khảo cổ sau khi hết bão, chuyện kỳ lạ chính là phía trên chỗ chôn chiếc đầu lâu này lại mọc lên một cây ngải đen nhỏ.

"Thú vị cái đầu anh ấy! Cái cây này đột nhiên mọc lên như vậy chứng tỏ nó đã bị thứ gì đó tác động mà tôi chắc chắn đó là thứ không tốt lành. Hướng chi theo tôi nhớ thì chỗ đây là nơi lão vua kia chết sau khi cả Cổ thành bị nhấn chìm, kẻ thù gặp nhau thì chắc thú vị lắm." Hải Đường bĩu môi nói.

"Đùa với cô chút thôi, tôi đang trên đường đem hai thứ này gửi lên chùa. Tôi không muốn đang đem ngủ lại bị nó bẻ cổ chết đâu. Sau khi làm xong việc này thì tôi sẽ về nhà, cô có đi cùng không?" Triền Phong đã nghe rất nhiều về chuyện rừng rợn của loài cây này nên anh cũng hơi lạnh người khi giữ nó bên cạnh.

"Đi chứ, đã lâu rồi tôi chưa ra khỏi nơi này. Tôi cũng muốn nhìn thử cái người sống dở chết dở đi theo chị gái anh là người như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 9

Triển Phong lái xe đến trước khách sạn BM rồi đi vào trong, đúng lúc ấy Đồng Đồng đang từ trong thang máy đi ra. Triển Phong không nói không rằng nắm lấy tay Đồng Đồng kéo đi.

"Nè, người đó là ai vậy? Không phải là bạn trai của giám sát Lâm chứ?" Đồng Đồng vừa đi khuất thì nhóm nhân viên đã tụ tập bàn tán.

"Không phải chứ, giám sát Lâm là vợ của tổng giám đốc mà, chả lẽ cô ta ngoại tình?"

"..."

Câu chuyện tiếp tục được vẽ lên nhanh chóng lan truyền khắp khách sạn. Nhưng nữ chính của câu chuyện hiện đang ngồi trong quán cafe mất đối mặt với em trai mình.

"Nhóc con, em không nói gì lại kéo chị ra đây rồi cuộc em lên con gì vậy?" Đồng Đồng khoáy tách cafe nhìn Triển Phong hỏi.

"Em vừa đến LF nghe mấy chị gái ở đây nói chị đã kết hôn, hiện tại lại xin nghỉ phép đến giúp đỡ công việc của công ty nhà chồng." Triển Phong không nhìn Đồng Đồng mà hơi hơi ngó ra xe đậu ở bên ngoài.

"Ồ, chỉ vì chuyện đó thôi hả?" Đồng Đồng bật cười.

"Đúng vậy, chị kết hôn mà không báo cho em. Chồng chị là người thế nào, có đối xử tốt với chị không? Chị ở nhà chồng có chịu áp lực gì không?" Triển Phong liên tục hỏi.

Đồng Đồng lắc đầu cười, cô lấy tay xoa đầu Triển Phong rồi bẹo má anh: em trai cô vẫn đáng yêu như lúc nhỏ luôn ra mặt bênh vực cho cô.

"Chị, em lớn rồi đây!" Triển Phong gỡ tay Đồng Đồng ra rồi tránh khỏi tay cô.

Hai người vừa uống cafe vừa nói chuyện không hề hay biết ở trong xe cũng đang có cuộc nói chuyện của hai linh hồn.

"Anh đừng có nữa, anh không ra khỏi đây được đâu." Hải Đường khoanh tay trước ngực nhìn Tuấn Khải đang muốn ra khỏi xe.

Tuấn Khải nhìn cô gái trước mặt, thấy Đồng Đồng bị kéo đi nên Tuấn Khải cũng đi theo nhưng không ngờ khi vừa lên xe thì anh đã bị một năng lực nào đó khống chế khiến anh không thể mở miệng nói chuyện và không nghe được gì, cho đến khi Đồng Đồng và anh chàng kia vào quán cafe thì anh mới có thể nghe được nói được.

"Au, anh nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi chỉ muốn hỏi anh một số chuyện thôi nhưng nếu anh phản kháng, tôi không chắc có đánh anh hôn phi phách tán không đấy." Hải Đường chống cằm nheo mắt cười với Tuấn Khải.

"Cô muốn hỏi gì?" Tuấn Khải cuối cùng cũng lên tiếng.

"Anh chưa chết đúng không? Tại sao anh lại đi theo cô gái đó?"

"Đúng là tôi chưa chết nhưng vẫn chưa trở về cơ thể được, cô ấy là vợ tôi nên tôi muốn bảo vệ cô ấy." Tuấn Khải trả lời.

Nghe được câu trả lời của Tuấn Khải thì Hải Đường im lặng.

"Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông. Anh muốn trở về cơ thể thì trừ khi anh gặp lại trường hợp tương tự lúc anh bị tai nạn, khi ấy ký ức lúc đó bị đánh thức anh mới có thể tỉnh lại." Hải Đường không còn vẻ nghịch ngợm lúc nãy mà cô biến như thành một người khác, nói xong thì cô phất tay một cái cả người Tuấn Khải bị hất ra khỏi xe.

"Sao vậy? Nhìn cô có vẻ không vui?" Triển Phong vừa lái xe vừa hỏi.

"Anh nghĩ trên đời này thật sự có chân tình không?" Hải Đường tựa vào ghế hỏi.

"Có chứ."

"Vậy tại sao tôi chưa từng gặp được chân tình. Từ nhỏ đến lúc chết bọn họ chưa từng đối đãi với tôi thật lòng, anh biết trước khi bị chôn sống tôi đã hỏi bọn họ có từng thật lòng yêu thương tôi không nhưng thứ tôi nhận lại được chính là nụ cười xấu xa của bọn họ." Hải Đường chậm rãi nói, tuy cô nói ra

rất nhẹ nhàng nhưng Triển Phong biết cô chưa thật sự buông bỏ được quá khứ.

Triển Phong im lặng xoa đầu Hải Đường, anh cũng biết mình có thể chạm vào cô có lẽ là do duyên phận nên anh muốn giúp cô hoàn thành nguyện vọng để cô mau chóng được siêu thoát không phải chịu giày vò vì quá khứ nữa.

Sau khi nói chuyện với Hải Đường xong thì Tuấn Khải luôn suy nghĩ về việc sẽ tìm cách trở về cơ thể mình, anh cũng không nói cho Đồng Đồng biết để tránh cô có thêm hy vọng rồi lại thất vọng.

Đồng Đồng thấy Tuấn Khải suy tư thì không làm phiền anh, cô nghĩ là anh lo cho chuyện công ty nên cũng không để ý lắm. Chuyện Đồng Đồng lo bây giờ là trong vòng hai tháng đưa doanh thu

của công ty tăng lên thêm 20%, thời gian cô ở đây cũng chỉ còn hơn hai năm nên Đồng Đồng muốn giúp mẹ chồng giải quyết hết mọi vấn đề ẩn trong công ty.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 9.1

"Bé Kiệt, dạo này mẹ bận không thể đưa đón con được. Bé Kiệt có giận mẹ không?" Nhân lúc xong việc sớm nên Đồng Đồng đón bé Kiệt tan học sẵn tiện đưa thẳng bé đi chơi.

"Không giận đâu ạ, dì Lan nói mẹ phải làm việc kiếm tiền nuôi bé Kiệt. Nếu bé Kiệt vòi vĩnh hay giận mẹ thì con là đứa trẻ hư." Bé Kiệt ngẩng đầu cười nói với Đồng Đồng.

"Bé Kiệt ngoan thật, sau này mẹ sẽ cố gắng sắp xếp tốt công việc để có thể ở bên cạnh con nhiều hơn nhé!" Đồng Đồng vui vẻ xoa đầu thẳng bé.

Cuộc nói chuyện của Đồng Đồng và bé Kiệt đều bị hai anh em của Triệu Tú Chi nhìn thấy. Thật sự là rất trùng hợp khi Triệu Tú Chi cũng hẹn anh trai mình ở quán cà phê này.

"Này, này, này nhìn bên đấy kia. Cô gái đó là vợ mới của thằng Tuấn Khải đấy." Triệu Huy chỉ cho Triệu Tú Chi thấy.

"Anh chắc không? Nhìn cô ta có vẻ là người có tiền." Triệu Tú Chi nghi ngờ nhìn về phía cô gái mà Triệu Huy chỉ.

"Hôm đó nó còn uy hiếp tao nên tao nhớ rất rõ."

"Được rồi, anh về trước đi. Nhưng mà anh làm ơn tìm việc gì làm đi, em không thể suốt ngày chu cấp cho anh đâu." Triệu Tú Chi lấy một phong bì đựng tiền đưa cho Triệu Huy.

"Biết rồi, biết rồi. Không biết em hay là mẹ nữa. Tao đi đây." Triệu Huy nhận tiền rồi lăm bậm đi về.

Khi Triệu Huy đi rồi, Triệu Tú Chi mới âm thầm bám theo Đồng Đồng nhưng cô ta không thấy Tuấn Khải xuất hiện mà chỉ có một mình Đồng Đồng đưa bé Kiệt đi chơi xung quanh.

Đồng Đồng về đến nhà thì được bà Trịnh báo lại nói rằng ngày mai anh họ của Tuấn Khải sẽ đến đây ở nhờ một thời gian.

"Ồ nhờ ạ?"

"Đúng vậy, nhà Trí Thành đang phải sửa chữa nên mẹ đề nghị Trí Thành đến đây ở. Mẹ với ba con sắp đi rồi, con lại ở nhà một mình mẹ không yên tâm lắm nên đề nghị Trí Thành và vợ của nó đến đây bầu bạn với con. Con không ngại chứ?"

"Không sao ạ. Dù sao nhà cũng rộng, con lại suốt ngày đi làm nên có thêm người ở cũng không ảnh hưởng ạ." Đồng Đồng cười nói với bà Trịnh.

Bà Trịnh hài lòng gật đầu, sau đó mẹ chồng nàng dâu nói chuyện thêm một chút rồi ai về phòng đó nghỉ ngơi.

Thật ra bà Trịnh không biết, quyết định lần này của bà đã tính sai một bước.

Hôm sau vì để đón anh họ nên Đồng Đồng giải quyết công việc tại nhà , bé Kiệt vì trường nghỉ lễ nên cũng được nghỉ học . Mãi cho đến buổi trưa thì Trịnh Trí Thành mới chở hành lý tới .

"Chào anh Trí Thành , phòng của anh và chị dâu đã được chuẩn bị xong rồi . Em giúp anh đem đồ lên phòng ." Đồng Đồng tươi cười chào hai vợ chồng Trịnh Trí Thành .

"Em là Đồng Đồng !?" Trịnh Trí Thành hơi ngạc nhiên khi gặp người em dâu mới này .

"Đúng vậy bác sĩ . Em cũng không ngờ anh lại là anh họ của chồng em ." Đồng Đồng vừa rót trà vừa trả lời .

"Chị dâu , chị không thoải mái sao ?" Đồng Đồng thấy Triệu Tú Chi từ lúc vào nhà vẫn im lặng nhìn chằm chằm vào bé Kiệt nên lên tiếng hỏi .

"Tú Chi , Tú Chi . Em không khoẻ ở đâu hả ?" Trịnh Trí Thành thấy Triệu Tú Chi không để ý tới câu hỏi của Đồng Đồng nên lay gọi .

"À , em không sao , chỉ là hơi chóng mặt một chút thôi . Xin lỗi ." Triệu Tú Chi giật mình nên vội vàng nói .

"Chị dâu , hay em đưa hai người lên phòng ."

"Cảm ơn em ." Trịnh Trí Thành đứng dậy kéo hành lý lên lầu .

Đồng Đồng đưa hai người lên phòng rồi thì bị Tuấn Khải kéo về phòng mình . Tuấn Khải vừa ra khỏi phòng thì nhìn thấy Triệu Tú Chi và Trịnh Trí Thành đi ngang qua nên tức giận quên cả mình lúc này đang là lính hôn kéo Đồng Đồng về phòng , may mà hai vợ chồng Trịnh Trí Thành không nhìn thấy .

"Sao hai người họ lại ở đây ?" Tuấn Khải gần giọng hỏi , anh bây giờ đã chạm được vào mọi thứ nên hiện tại tay của Tuấn Khải đang nắm vai của Đồng Đồng .

"Hôm qua lúc anh về phòng rồi mẹ mới nói họ tạm thời ở nhà chúng ta cho đến khi nhà họ sửa xong ." Đồng Đồng hơi đau vai nhưng chỉ nhún mày .

"Cô có biết người phụ nữ đó là ai không hả ?"

"Anh làm tôi đau rồi đó , bỏ tay ra . Không phải cô ấy là chị dâu anh sao ?" Đồng Đồng gỡ tay Tuấn Khải ra rồi lùi về sau .

"Cô ta là .." Tuấn Khải chưa nói hết câu thì bên ngoài phòng có tiếng vỗ đồ .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 9.2

Triển Phong lái xe đến trước khách sạn BM rồi đi vào trong , đúng lúc ấy Đồng Đồng đang từ trong thang máy đi ra. Triển Phong không nói không rằng nắm lấy tay Đồng Đồng kéo đi.

"Nè, người đó là ai vậy? Không phải là bạn trai của giám sát Lâm chứ?" Đồng Đồng vừa đi khuất thì nhóm nhân viên đã tụ tập bàn tán.

"Không phải chứ, giám sát Lâm là vợ của tổng giám đốc mà, chả lẽ cô ta ngoại tình?"

"..."

Câu chuyện tiếp tục được về lên nhanh chóng lan truyền khắp khách sạn. Nhưng nữ chính của câu chuyện hiện đang ngồi trong quán cafe mắt đối mắt với em trai mình.

"Nhóc con, em không nói gì lại kéo chị ra đây rồi cuộc em lên con gì vậy?" Đồng Đồng khoáy tách cafe nhìn Triển Phong hỏi.

"Em vừa đến LF nghe mấy chị gái ở đấy nói chị đã kết hôn, hiện tại lại xin nghỉ phép đến giúp đỡ công việc của công ty nhà chồng." Triển Phong không nhìn Đồng Đồng mà hơi hơi ngó ra xe đậu ở bên ngoài.

"Ồ, chỉ vì chuyện đó thôi hả?" Đồng Đồng bật cười.

"Đúng vậy, chị kết hôn mà không báo cho em. Chồng chị là người thế nào, có đối xử tốt với chị không? Chị ở nhà chồng có chịu áp lực gì không?" Triển Phong liên tục hỏi.

Đồng Đồng lắc đầu cười, cô lấy tay xoa đầu Triển Phong rồi bẹo má anh: em trai cô vẫn đáng yêu như lúc nhỏ luôn ra mặt bênh vực cho cô.

"Chị, em lớn rồi đấy!" Triển Phong gỡ tay Đồng Đồng ra rồi tránh khỏi tay cô.

Hai người vừa uống cafe vừa nói chuyện không hề hay biết ở trong xe cũng đang có cuộc nói chuyện của hai linh hồn.

"Anh đừng có nữa, anh không ra khỏi đây được đâu." Hải Đường khoanh tay trước ngực nhìn Tuấn Khải đang muốn ra khỏi xe.

Tuấn Khải nhìn cô gái trước mặt, thấy Đồng Đồng bị kéo đi nên Tuấn Khải cũng đi theo nhưng không ngờ khi vừa lên xe thì anh đã bị một năng lực nào đó khống chế khiến anh không thể mở miệng nói chuyện và không nghe được gì, cho đến khi Đồng Đồng và anh chàng kia vào quán cafe thì anh mới có thể nghe được nói được.

"Au, anh nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi chỉ muốn hỏi anh một số chuyện thôi nhưng nếu anh phản kháng, tôi không chắc có đánh anh hồn phi phách tán không đấy." Hải Đường chống cằm nheo mắt cười với Tuấn Khải.

"Cô muốn hỏi gì?" Tuấn Khải cuối cùng cũng lên tiếng.

"Anh chưa chết đúng không? Tại sao anh lại đi theo cô gái đó?"

"Đúng là tôi chưa chết nhưng vẫn chưa trở về cơ thể được, cô ấy là vợ tôi nên tôi muốn bảo vệ cô ấy." Tuấn Khải trả lời.

Nghe được câu trả lời của Tuấn Khải thì Hải Đường im lặng.

"Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông. Anh muốn trở về cơ thể thì trừ khi anh gặp lại trường hợp tương tự lúc anh bị tai nạn, khi ấy ký ức lúc đó bị đánh thức anh mới có thể tỉnh lại." Hải Đường không còn vẻ nghịch ngợm lúc nãy mà cô biến như thành một người khác, nói xong thì cô phất tay một cái cả người Tuấn Khải bị hất ra khỏi xe.

"Sao vậy? Nhìn cô có vẻ không vui?" Triển Phong vừa lái xe vừa hỏi.

"Anh nghĩ trên đời này thật sự có chân tình không?" Hải Đường tựa vào ghế hỏi.

"Có chứ."

"Vậy tại sao tôi chưa từng gặp được chân tình. Từ nhỏ đến lúc chết bọn họ chưa từng đối đãi với tôi thật lòng, anh biết trước khi bị chôn sống tôi đã hỏi bọn họ có từng thật lòng yêu thương tôi không nhưng thứ tôi nhận lại được chính là nụ cười xấu xa của bọn họ." Hải Đường chậm rãi nói, tuy cô nói ra rất nhẹ nhàng nhưng Triển Phong biết cô chưa thật sự buông bỏ được quá khứ.

Triển Phong im lặng xoa đầu Hải Đường, anh cũng biết mình có thể chạm vào cô có lẽ là do duyên phận nên anh muốn giúp cô hoàn thành nguyện vọng để cô mau chóng được siêu thoát không phải chịu giày vò vì quá khứ nữa.

Sau khi nói chuyện với Hải Đường xong thì Tuấn Khải luôn suy nghĩ về việc sẽ tìm cách trở về cơ thể mình, anh cũng không nói cho Đồng Đồng biết để tránh cô có thêm hy vọng rồi lại thất vọng.

Đồng Đồng thấy Tuấn Khải suy tư thì không làm phiền anh, cô nghĩ là anh lo cho chuyện công ty nên cũng không để ý lắm. Chuyện Đồng Đồng lo bây giờ là trong vòng hai tháng đưa doanh thu

của công ty tăng lên thêm 20%, thời gian cô ở đây cũng chỉ còn hơn hai năm nên Đồng Đồng muốn giúp mẹ chồng giải quyết hết mọi vấn đề ẩn trong công ty.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 9.3

"Bé Kiệt, dạo này mẹ bận không thể đưa đón con được. Bé Kiệt có giận mẹ không?" Nhân lúc xong việc sớm nên Đồng Đồng đón bé Kiệt tan học sẵn tiện đưa thẳng bé đi chơi.

"Không giận đâu ạ, dì Lan nói mẹ phải làm việc kiếm tiền nuôi bé Kiệt. Nếu bé Kiệt vòi vĩnh hay giận mẹ thì con là đứa trẻ hư." Bé Kiệt ngẩng đầu cười nói với Đồng Đồng.

"Bé Kiệt ngoan thật, sau này mẹ sẽ cố gắng sắp xếp tốt công việc để có thể ở bên cạnh con nhiều hơn nhé!" Đồng Đồng vui vẻ xoa đầu thẳng bé.

Cuộc nói chuyện của Đồng Đồng và bé Kiệt đều bị hai anh em của Triệu Tú Chi nhìn thấy. Thật sự là rất trùng hợp khi Triệu Tú Chi cũng hẹn anh trai mình ở quán cà phê này.

"Này, này, mày nhìn bên đấy kia. Cô gái đó là vợ mới của thằng Tuấn Khải đấy." Triệu Huy chỉ cho Triệu Tú Chi thấy.

"Anh chắc không? Nhìn cô ta có vẻ là người có tiền." Triệu Tú Chi nghi ngờ nhìn về phía cô gái mà Triệu Huy chỉ.

"Hôm đó nó còn uy hiếp tao nên tao nhớ rất rõ."

"Được rồi, anh về trước đi. Nhưng mà anh làm ơn tìm việc gì làm đi, em không thể suốt ngày chu cấp cho anh đâu." Triệu Tú Chi lấy một phong bì đựng tiền đưa cho Triệu Huy.

"Biết rồi, biết rồi. Không biết em hay là mẹ nữa. Tao đi đây." Triệu Huy nhận tiền rồi lăm bậm đi về.

Khi Triệu Huy đi rồi, Triệu Tú Chi mới âm thầm bám theo Đồng Đồng nhưng cô ta không thấy Tuấn Khải xuất hiện mà chỉ có một mình Đồng Đồng đưa bé Kiệt đi chơi xung quanh.

Đồng Đồng về đến nhà thì được bà Trịnh báo lại nói rằng ngày mai anh họ của Tuấn Khải sẽ đến đây ở nhờ một thời gian.

"Ở nhờ ă?"

"Đúng vậy, nhà Trí Thành đang phải sửa chữa nên mẹ đề nghị Trí Thành đến đây ở. Mẹ với ba con sắp đi rồi, con lại ở nhà một mình mẹ không yên tâm lắm nên đề nghị Trí Thành và vợ của nó đến đây bầu bạn với con. Con không ngại chứ?"

"Không sao ạ. Dù sao nhà cũng rộng, con lại suốt ngày đi làm nên có thêm người ở cũng không ảnh hưởng ạ." Đồng Đồng cười nói với bà Trịnh.

Bà Trịnh hài lòng gật đầu, sau đó mẹ chồng nàng dâu nói chuyện thêm một chút rồi ai về phòng đó nghỉ ngơi.

Thật ra bà Trịnh không biết, quyết định lần này của bà đã tính sai một bước.-----

Hôm sau vì để đón anh họ nên Đồng Đồng giải quyết công việc tại nhà, bé Kiệt vì trường nghỉ lễ nên cũng được nghỉ học. Mãi cho đến buổi trưa thì Trịnh Trí Thành mới chở hành lý tới.

"Chào anh Trí Thành, phòng của anh và chị dâu đã được chuẩn bị xong rồi. Em giúp anh đem đồ lên phòng." Đồng Đồng tươi cười chào hai vợ chồng Trịnh Trí Thành.

"Em là Đồng Đồng!?" Trịnh Trí Thành hơi ngạc nhiên khi gặp người em dâu mới này.

"Đúng vậy bác sĩ. Em cũng không ngờ anh lại là anh họ của chồng em." Đồng Đồng vừa rót trà vừa trả lời.

"Chị dâu, chị không thoải mái sao?" Đồng Đồng thấy Triệu Tú Chi từ lúc vào nhà vẫn im lặng nhìn chằm chằm vào bé Kiệt nên lên tiếng hỏi.

"Tú Chi, Tú Chi. Em không khỏe ở đâu hả?" Trịnh Trí Thành thấy Triệu Tú Chi không để ý tới câu hỏi của Đồng Đồng nên lay gọi.

"À, em không sao, chỉ là hơi chóng mặt một chút thôi. Xin lỗi." Triệu Tú Chi gạt mình nên vội vàng nói.

"Chị dâu, hay em đưa hai người lên phòng."

"Cảm ơn em." Trịnh Trí Thành đứng dậy kéo hành lý lên lầu.

Đồng Đồng đưa hai người lên phòng rồi thì bị Tuấn Khải kéo về phòng mình. Tuấn Khải vừa ra khỏi phòng thì nhìn thấy Triệu Tú Chi và Trịnh Trí Thành đi ngang qua nên tức giận quên cả mình lúc này đang là linh hồn kéo Đồng Đồng về phòng, may mà hai vợ chồng Trịnh Trí Thành không nhìn thấy.

"Sao hai người họ lại ở đây?" Tuấn Khải gần giọng hỏi, anh bây giờ đã chạm được vào mọi thứ nên hiện tại tay của Tuấn Khải đang nắm vai của Đồng Đồng.

"Hôm qua lúc anh về phòng rồi mẹ mới nói họ tạm thời ở nhà chúng ta cho đến khi nhà họ sửa xong." Đồng Đồng hơi đau vai nhưng chỉ nhủ mày.

"Cô có biết người phụ nữ đó là ai không hả?"

"Anh làm tôi đau rồi đó, bỏ tay ra. Không phải cô ấy là chị dâu anh sao?" Đồng Đồng gỡ tay Tuấn Khải ra rồi lùi về sau.

"Cô ta là..". Tuấn Khải chưa nói hết câu thì bên ngoài phòng có tiếng vỡ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 10

Đồng Đồng nghe tiếng đồ bị rơi vỡ thì lập tức chạy ra xem. Tuấn Kiệt đang ngơ ngác ngồi dưới sàn, xung quanh là mảnh vỡ của chiếc đĩa thủy tinh, khi thấy Đồng Đồng ra bé đột nhiên oà ra khóc.

"Bé Kiệt ngồi yên đó nha, mẹ bé con ra ngoài." Đồng Đồng bảo bé Kiệt ngồi im để tránh thằng bé bị mảnh vỡ làm bị thương.

"Có chuyện gì vậy?" Trịnh Trí Thành cũng đi đến hỏi.

"Em không cố ý, là đột nhiên thằng bé chạy tới ôm em nên em mới lỡ tay đẩy ngã nó rồi làm vỡ chiếc đĩa thôi." Triệu Tú Chi vội vàng đi đến bên cạnh chồng giải thích.

Trịnh Trí Thành nhìn về mặt Triệu Tú Chi xong thì không nói gì nhưng anh lại đi đến xem bé Kiệt, hành động của Trịnh Trí Thành vô tình tránh đi làm cánh tay đang muốn nắm tay anh của Triệu Tú Chi dừng lại giữa chừng.

"Đồng Đồng, để anh giúp em bôi thuốc cho bé Kiệt." Trịnh Trí Thành ngồi xổm xuống xoa đầu bé Kiệt nói.

"À, vậy cảm ơn anh, em đi thu dọn mấy mảnh vỡ không thì lát lại có người giẫm trúng. Bé Kiệt để bác bôi thuốc cho con nhé, mẹ thu dọn xong sẽ vào với con." Đồng Đồng cười nói với thằng bé. Bé Kiệt hít hít mũi gật đầu.

Vì chỉ là vết cắt trong lòng bàn tay không sâu lắm nên Trịnh Trí Thành rất nhanh đã bôi thuốc xong cho bé Kiệt, thấy thằng bé cứ len lén nhìn Triệu Tú Chi nên anh cũng thấy có gì đó là lạ.

Tuấn Khải từ đầu tới cuối đều lạnh mặt nhìn Triệu Tú Chi, người phụ nữ này có thể đẩy con ruột của mình làm thằng bé bị thương mà trong lòng không có chút gì gọi là áy náy, anh không hiểu tại sao lúc trước lại có thể yêu cô ta đến như vậy. Sở dĩ Tuấn Khải biết Triệu Tú Chi đã nhận ra bé Kiệt là con ruột của cô ta vì mấy hôm trước anh đã bắt gặp cô ta theo dõi Đồng Đồng và bé Kiệt ở khu mua sắm.

Chỉ chút chuyện nhỏ đã xảy ra nên Đồng Đồng không để ý lắm tới thái độ và ánh mắt của Triệu Tú Chi khi nhìn bé Kiệt. Những ngày sau đó do ngày nào cũng đi làm đến khuya mới về đến nhà nên thời gian gặp nhau của Đồng Đồng với hai vợ chồng Trịnh Trí Thành khá ít, thỉnh thoảng lúc cô đi dạo quanh nhà hoặc là chạy bộ buổi sáng thì thường vô tình gặp Trịnh Trí Thành. Giống như tối nay, khi vừa ăn cơm xong thì Đồng Đồng đi dạo cho dễ tiêu hoá cũng trùng hợp gặp Trịnh Trí Thành đang ngồi hóng gió ở sân vườn.

"Anh cũng ngồi hóng mát à?" Đồng Đồng cầm tách cà phê đi đến ngồi đối diện Trịnh Trí Thành.

"Ừ, dạo này thấy em có vẻ bận nhỉ? Tuấn Khải vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại sao?" Trịnh Trí Thành uống một ngụm trà ngừng đầu hỏi.

"Cũng khá bận ạ, anh ấy vẫn như vậy. "

"Khi còn ở nước ngoài anh có nghe Tuấn Khải nói muốn ly hôn rồi giành lại quyền nuôi con. Nhưng không ngờ lúc anh về nước thì mới biết em là vợ của Tuấn Khải, bây giờ Tuấn Khải nó đã như vậy em có dự định gì cho tương lai của mình và bé Kiệt không?" Trịnh Trí Thành hỏi vậy vì anh hiểu lắm người vợ mà Tuấn Khải nhắc với anh là Đồng Đồng.

"Chuyện tương lai em không dám hứa cái gì nhưng em có thể đảm bảo nếu thật sự ly hôn thì em vẫn chăm sóc và yêu thương bé Kiệt. Còn anh? Anh thật sự yêu chị dâu sao? Vậy người đó..?" Đối với Trịnh Trí Thành, Đồng Đồng khá thoải mái khi chia sẻ với anh vì hai người trước đây từng quen biết lại có một khoảng thời gian Đồng Đồng giúp Trịnh Trí Thành che giấu một bí mật.

"Người đó đã kết hôn rồi, có lẽ đang sống rất hạnh phúc. Còn với Tú Chi, anh thật sự không biết mình nên làm gì mới tốt." Trịnh Trí Thành cười khổ.

Hai người đều im lặng ngồi đó nên không biết từ trong nhà Triệu Tú Chi đang tức giận tới nghiêng răng, Trịnh Trí Thành đối với cô ta lúc nào cũng xa cách lạnh nhạt nhưng đối với cô em dâu này thì luôn vui vẻ thân thiết, chuyện khiến Triệu Tú Chi giận nhất chính là người chồng mà cô ta đã lúc trước lại giàu có như vậy.

Tuấn Khải đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân vườn, nhờ ánh đèn hắt lên mà anh có thể trông thấy hai người ngồi bên dưới đang nói chuyện rất hợp nhau, tay Tuấn Khải vô thức nắm lại cho thấy tâm trạng anh đang không được tốt lắm.

"Ba mẹ, chồng của chị hai là người như thế nào vậy ạ?" Mấy ngày hôm nay Triền Phong cứ bám theo ba mẹ mình hỏi về người anh rể từ trên trời rơi xuống này nhưng hầu như đều chỉ nhận được sự im lặng của hai người.

"Anh đừng hỏi nữa, em nghe chị nói anh rể là người tốt." Lạc Lạc vừa ăn mì vừa nói.

"Nhóc con lo ăn đi." Triển Phong lườm em gái, con nhóc này trả lời cũng như không.

Lạc Lạc bấu môi ôm tô mì chạy đến ghế sofa ngồi xem phim cùng ba mẹ.

Lúc này Hải Đường đột nhiên xuất hiện ra hiệu cho Triển Phong về phòng, cô có chuyện cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 10.1

Sự thân thiết của Đồng Đồng và Trịnh Trí Thành khiến trong lòng của Tuấn Khải với Triệu Tú Chi sinh ra cảm giác bất an. Nhất là Triệu Tú Chi, chồng cô ta có thể thoải mái trò chuyện với một cô gái khác mà khi đối mặt với cô ta thì Trịnh Trí Thành giống như là không có cảm giác gì vậy, không nói chuyện nhiều lúc nào cũng vui đùa vào công việc.

Ban đêm khi Đồng Đồng đang ôm Tuấn Kiệt ngủ thì nhận được điện thoại, cô nhanh chóng thay một bộ đồ đơn giản rồi khoác áo nhanh chóng đi ra ngoài. Nhưng khi Đồng Đồng chưa kịp ra khỏi phòng thì Tuấn Kiệt đã níu lấy vạt áo cô mếu máo như sắp khóc.

"Bé Kiệt ngoan, mẹ phải đi giải quyết công việc gấp con chịu khó ngủ một mình rồi mẹ sẽ nhanh chóng về ngay nhé." Đồng Đồng ôm Tuấn Kiệt vỗ nhẹ lưng bé nói.

"Có chuyện gì vậy? Em định ra ngoài sao?"

Đồng Đồng ngẩng đầu lên thì thấy Trịnh Trí Thành đang cầm một ly nước nhìn cô và bé Kiệt.

"Anh Trí Thành, anh giúp em trông bé Kiệt được không? Thằng bé chỉ sợ ngủ một mình nên anh có thể cho thằng bé ngủ cùng không, em sẽ tranh thủ về sớm." Đồng Đồng giống như thấy được cứu tinh nên cô ôm bé Kiệt đang tựa đầu vào vai cô ngủ đưa sang cho Trịnh Trí Thành.

Trịnh Trí Thành khi kịp phản ứng lại thì đã ôm bé Kiệt trong lòng rồi, anh dờ khóc dờ cười nhìn bóng dáng cô gái đang gấp gấp chạy đi. Trịnh Trí Thành đành ôm bé Kiệt về phòng của mình.

"Ông xã, tại sao anh lại ôm thằng bé này đến đây?" Triệu Tú Chi ngồi trên giường đen mặt hỏi.

"Đồng Đồng có việc nên nhờ anh trông bé Kiệt giúp em ấy." Trịnh Trí Thành vừa trả lời vừa nhẹ nhàng đặt bé Kiệt lên giường sau đó anh mới nằm xuống bên cạnh, bé Kiệt vừa vặn nằm giữa anh và Triệu Tú Chi.

Triệu Tú Chi cắn răng nhìn chằm chằm Tuấn Kiệt nằm giữa giường sau đó thì cô ta cũng nằm xuống xoay lưng lại, cho dù đây là con ruột thì sao? Chi cần có uy hiếp tới những thứ mà cô ta cố gắng đoạt được thì tốt nhất là nó không nên xuất hiện.

Đồng Đồng vừa xuống xe thì chạy ngay đến phòng làm việc.

"Giám sát." Quản lý Trương ngồi dậy chào Đồng Đồng.

"Cô là giám sát của bọn họ? Tôi đúng lúc lắm, tôi nghi ngờ nhân viên của cô đã trộm đồ của tôi." Một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi nhìn Đồng Đồng tức giận nói.

"Giám sát, ông Phùng nói ông ấy mất một chiếc đồng hồ vàng." Quản lý Trương nói.

"Chỉ vậy thôi?" Đồng Đồng nhún mày nói, nửa đêm nửa hôm gọi cô tức tốc tới đây chỉ vì chuyện khách hàng mất đồ. Cô vẫn muốn ôm con trai ngủ mà, mấy đêm liên cô phải thức làm bản kế hoạch đến hôm nay vừa định nghỉ ngơi thì lại bị lôi đến đây khiến Đồng Đồng thật muốn đánh cho người gọi cuộc điện thoại đó một trận.

"Khụ, xin lỗi giám sát. Vì tôi có chút chuyện nhà nên mới tắt điện thoại, nhân viên không gọi được cho tôi mới làm phiền đến cô." Quản lý Trương ho nhẹ áy náy nói. "Không sao, vậy chuyện nhà anh đã giải quyết xong chưa?"

"Xong rồi ạ."

"Vậy chúng ta cùng đi đến phòng an ninh một chuyến thôi. Ông Phùng mời ông." Đồng Đồng đứng dậy đi đến phòng an ninh.

Sau khi xem camera trong hành lang khách sạn xong thì kết quả là chưa ai vào căn phòng đó sau khi ông Phùng tạm thời rời khỏi.

"Ông Phùng, ông đã thấy rồi đó nhân viên của khách sạn chưa từng vào phòng của ông chỉ có một cô gái rời khỏi phòng thôi." Quản lý Trương nhìn ông Phùng nói.

"Cái này...." Ông Phùng lẩm bẩm nói

"Nếu mọi chuyện đã không liên quan đến khách sạn vậy thì xin ông Phùng đẩy lên tiếng làm rõ giúp chúng tôi." Đồng Đồng buồn ngủ đến nỗi mắt cũng mở không lên nhưng vẫn phải cố duy trì nụ cười chuyên nghiệp.

"Dù sao cũng là mất ở khách sạn của các vị, hy vọng cô giúp tôi tìm chiếc đồng hồ đó về. Tôi đảm bảo sẽ đem tới cho cô một hợp đồng lớn." Ông Phùng nhìn Đồng Đồng với vẻ mặt hoà hoãn hơn

"Anh Trương, anh giúp tôi đi giải quyết những chuyện còn lại đi." Đồng Đồng thấy ánh mắt của ông Phùng nên cô cho quản lý Trương ra ngoài.

"Người phụ nữ đó là tình nhân của ông?" Đồng Đồng dè dặt hỏi.

Ông Phùng gật đầu

"Ông không muốn chuyện của cô ta lộ ra?"

Ông Phùng vẫn tiếp tục gật đầu

12:00

Đồng Đồng đứng trước cửa một quán bar, cô đỡ trán mệt mỏi nhìn vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.